

LA MEUA BILDUNGSROMAN

AUTOR: Ram

“La bona novel·la és sempre un bell miratge de la vida real.”

NARCÍS OLLER

Resum

El meu treball consisteix a conèixer un gènere novel·lístic anomenat *Bildungsroman*, paraula alemanya que vol dir, novel·la de formació o d'aprenentatge. Una temàtica completament desconeguda per a mi abans de fer aquest treball de recerca.

He basat el treball en l'estudi de tres llibres: *El diari d'Anna Frank*, *El vigilant en el camp de sègol* i *Les desventures del jove Werther*. El primer, un diari personal i molt profund d'una nena de 13 anys escrit quan estava amagada amb la seva família durant la invasió d'Holanda per part dels nazis. El segon, una novel·la èpica escrita en primera persona, és la història d'un adolescent inadaptat que no vol créixer i viure en el món dels adults, que considera fals. El tercer, una novel·la epistolar on el protagonista, un jove cult i brillant, s'enamora bojament d'una dona compromesa. Aquest amor impossible el portarà al suïcidi.

També he estudiat els seus autors i estils narratius. Finalment, he intentat escriure la meua pròpia novel·la utilitzant aquests tres com models a seguir. Tot plegat, m'ha servit per fer el meu propi aprenentatge i descobriment de la vida.

Mots clau

Bildungsroman

llegir

escriure

Abstract

My project is based on knowing a gender of novel called *Bildungsroman*, a german word that means novel of formation. This type of novel was completely unknown by me before I started this project.

I have based the work in the study of three books: *The Diary of Anne Frank*, *The Catcher in the Rye* and *The Sorrows of Young Werther*. The first book is a personal diary of a girl who's 13 years old, written when she was hidden with his family during the invasion of Holand by nazis. The second, is a epic novel written in prose and it's the story of a rebel and misfit teeneager who doesn't want to grow and live in the world of adults. He thinks that is a fake. The last book, is a epistolary novel where the main character is a highbrow and brilliant young boy who fall in love with an engaged lady. This impossible love will lead him to suicide.

Furthermore, I have searched their authors and their narrative style. Finally, in my practical part, I have tried to write my own novel using this three books as my models to follow. All of this has served me to do my own learning process.

Key words

Bildungsroman

write

read

Índex de continguts

1.Introducció	5
2.Objectius i hipòtesi de treball	7
2.1 Objectius	7
2.2 Hipòtesi	7
3.Treball teòric	8
3.1 La novella de creixement: “Bildungsroman”	8
4. ELS MEUS TRES MODELS	15
4.1 Anne Frank i el diari personal	15
4.1.1 Anne Frank	15
4.1.2 Estil de l'autora	16
4.2 Jerome David Salinger	18
4.2.1 La seva única novel·la: “El vigilant en el camp de sègol”	20
4.2.2 Estil de l'autor	20
4.3 La novel·la epistolar i Goethe (Les desventures del jove Werther)	23
4.3.1 La novel·la epistolar	23
4.4 Johann Wolfgang von Goethe	25
4.4.1 Les desventures del jove Werther	26
4.4.2 Estil narratiu de l'autor	27
5.Treball de camp	30
5.1 Estil Anna FRANK:	30
5.2 Estil Salinger	38
5.3 Estil Goethe	50
6.Conclusions	62
7.Bibliografia i webgrafia	63
7.1 Llibres.	63
7.2 Internet.	63
7.3 Fotografies	66

1 Introducció

Escollir el contingut per realitzar un bon treball de recerca és complicat. Per aquest motiu, abans de triar-lo vaig viure un procés ple de dubtes i pressions. Pensava i estava decidida que havia de ser quelcom que m'encoratgés a fer el treball i que, per si sol, es convertiria en alguna cosa interessant; i així ha estat.

Quan vaig reflexionar sobre quin tema m'agradaria fer-lo era conscient i estava decidida que havia d'estar relacionat amb la literatura, la qual sempre havia estat present en la meua vida. Des de ben petita, ma mare ens llegia a mi i a la meua germana contes i poemes a l'hora d'anar a dormir, la qual cosa ens relaxava i ens agradava molt. La meua àvia materna també va influenciar-me perquè sempre l'he vista envoltada de llibres. Ella, és una gran lectora de tota classe de novel·les i és potser de qui he heretat aquesta passió, ja que la literatura sempre m'ha transportat a altres mons. En fer-me gran, vaig anar descobrint per mi mateixa el poder de la lectura, el plaer que dona llegir un llibre que t'agrada i imaginar-te els personatges, les situacions... un món desconegut i infinit.

La idea abstracta que jo tenia del treball de recerca al meu cap es va definir quan vaig començar les classes de Literatura Catalana a 1r de Batxillerat . Va ser llavors quan el meu professor de i tutor del treball, em va donar idees per a un treball diferent.

La metodologia que he emprat a l'hora de fer-lo, ha estat llegir-me 3 llibres i investigar els 3 autors, conèixer la seua vida i les seues situacions pròpies i personals, el seu estil narratiu, el tipus de novel·la, la repercussió dels seus llibres... i tot això havia de ser la inspiració per crear el meu propi llibre, com ja veurem, la meua pròpia *Bildungsroman*.

La part teòrica ha estat primer que tot, saber i conèixer un gènere que per mi era desconegut, que és *la novel·la de creixement o Bildungsroman*. Un cop estudiat el gènere i les obres més influents, investigo i m'aprenc tots els tipus de narradors que em puc trobar en llegir una novel·la, per tal que quan estigués llegint els 3 llibres que utilitzo per al meu treball, els sàpigues identificar amb facilitat i per tant, els pogués utilitzar de la manera més ideal a l'hora de fer la meua part pràctica: la creació de la meua modesta novel·la de creixement.

Tot seguit començo amb els tres models de llibres, els quals seran els meus exemples per inspirar-me més tard per fer la part pràctica. El primer llibre, *El diari personal* de l'Anne Frank, més tard *El vigilant en el camp de sègol* de J.D Salinger i per últim, *Les desaventures del jove Werther* de Goethe. Els personatges de tots tres llibres són joves com jo, amb els quals comparteixo les mateixes inquietuds, dubtes existencials, reflexions sobre l'amor i la mort i, moltes vegades, la manera de pensar. Com he dit, estudiaré la vida dels autors, el seu estil narratiu, és a dir la

manera com escriu i les característiques personals de cada autor, i per últim la tipologia de cada llibre, ja que tots 3 són ben diferents. En el cas d'Anna Frank, és un diari personal, amb *El vigilant en el camp de sègol* una novel·la èpica narrada i escrita en prosa, mentre que *Les desventures del jove Werther* és una novel·la epistolar.

Com era d'esperar, m'he trobat amb algunes dificultats. D'una banda a l'hora de buscar informació sobre la *novel·la de creixement o Bildungsroman*. Com és un gènere poc conegut i no molt famós, molta informació que trobava o estava en alemany o anglès o m'era difícil de processar i aplicar-la al meu treball de recerca d'una manera entenedora. D'altra banda, com hem vist, escriu un llibre i molts de dies la inspiració era difícil de trobar amb el temps lliure que dispo.

2 Objectius i hipòtesi de treball

2.1 Objectius

Quan vaig començar aquest treball, els meus objectius van ser diversos:

-Millorar la meua comprensió lectora mitjançant la lectura dels llibres seleccionats.

-Millorar la meua expressió escrita mentre creava el meu propi llibre.

-Fer un gran creixement personal escrivint el llibre.

-Avaluaré en l'apartat de conclusions si he sigut capaç d'escriure un llibre.

2.2 Hipòtesi

La premissa de la qual parteix el meu treball és que jo, estudiant de primer de Batxillerat no puc ser capaç d'escriure una novel·la amb 17 anys.

3 Treball teòric

3.1 La novella de creixement: “Bildungsroman”

“Bildungsroman” és una paraula alemanya que vol dir literalment novel·la de formació o d'aprenentatge. Aquesta paraula, encunyada pel filòleg alemany Johann Carl Simon Morgenstern al 1819, relata la transició de la infantesa fins a la maduresa d'un personatge.

La temàtica d'aquestes novel·les és l'evolució i el desenvolupament físic, moral, psicològic i social d'un personatge, generalment des de la seva infància fins la maduresa. “L'heroi” o personatge principal comença com a infant innocent i els esdeveniments que li passen el fan madurar i forjar la seva personalitat, que esdevé el nucli principal de la narrativa de l'obra. Normalment, aquesta evolució, s'entén com un procés natural compost per 3 etapes pel qual ha de passar el protagonista per completar la seva transformació. La primera, és l'aprenentatge de la joventut (“Jugendlehre”). La segona etapa és tot el que aprendrà i canviarà al protagonista a partir de les experiències viscudes (“Wanderjahre”). I, per últim, els anys de perfeccionament i consolidació de la personalitat (“Läuterung”).

Tot i que moltes de les característiques de la novel·la de formació poden aparèixer en obres clàssiques o medievals, com per exemple les obres amb intenció moral, se situa el naixement d'aquest tipus de novel·la al Renaixement, amb la novel·la picaresca¹. N'és un bon exemple de la picaresca espanyola la famosa novel·la anònima *Vida del Lazarillo de Tormes y de sus fortunas y adversidades* (*El lazarillo de Tormes*) on el protagonista, que és un jove orfe anomenat Llätzer (Làzaro) serveix a diversos amos per prosperar socialment. Amb totes les anècdotes que li van passant durant l'obra, el jove protagonista aprèn a defensarse de la vida després de sofrir molt mentre exercia la seva feina de servent per a diferents amos abusius.

Convencionalment, es considera que el gènere sorgeix amb el Romanticisme alemany amb *Wilhelm Meisters Lehrjahre* (*Els anys d'aprenentatge de Wilhelm Meister*) de Johann Wolfgang von Goethe publicada al 1795. La història es centra amb l'intent de Wilhelm, el protagonista, d'escapar de la vida buida d'un home de negocis i amb desitjos de ser artista. Aquesta, és la segona novel·la de Goethe, ja que la primera és, com ja veurem més endavant, *Les desventures del jove Werther*.

¹ La novel·la picaresca és un gènere novel·lístic sorgit a redós del segle d'or espanyol que narra les aventures del murri (pícaro en castellà), personatge sense recursos que es val del seu enginy per triomfar. El gènere té les arrels en la sàtira de costums tradicional, com he dit, i va desembocar en la formació de la Bildungsroman o novel·la de formació. Es caracteritza pel fet que el protagonista és un murri, un antiheroi que sacrifica els principis per aconseguir els seus objectius, però que és vist amb simpatia pel lector. Abunda l'humor i la crítica social, amb missatges morals de caràcter pessimista. L'estil és realista, fent un quadre de costums de l'època. En literatura catalana el precedent més antic és l'obra *L'espill o llibre de les dones* de Jaume Roig, del segle XV.

Així mateix, gràcies a la traducció d'aquesta primera novel·la de formació feta pel professor i escriptor escocès, Thomas Carlyle, aquest interessant gènere es comença a expandir per tota Europa i més tard per tot el món. A partir d'aquí, molts llibres han utilitzat un esquema similar al d'aquesta novel·la i van començar a ser denominats "Bildungsroman".

Les *Bildungsroman* posseeixen una sèrie de característiques que les diferencien d'altres gèneres novel·lístics. En primer lloc, el protagonista sol ser un personatge bastant jove i normalment és home. D'acord amb el punt de vista d'aquella època: la dona era inferior a l'home. Aquest pensament masculista es pot entendre ja que la igualtat entre homes i dones era inexistent. I a més, filòsofs importants de l'època com per exemple Jean-Jacques Rousseau, afirmaven i ensenyaven que les dones havien de tenir una educació molt diferent a la dels homes:

«Toda la educación de las mujeres debe estar relacionada con los hombres, para complacerlos, resultarles de utilidad, criarlos cuando son pequeños y cuidarlos en la vejez, aconsejarlos, consolarlos, hacerles la vida placentera y agradable; ésas han sido las funciones de las mujeres desde el principio de los tiempos»²

Personalment, no em sorprèn que els escriptors no escrivissin cap novel·la de creixement amb protagonistes que fossin dones després de veure el que pensaven els pensadors de l'època sobre les dones. Tot i això, hi existeixen algunes novel·les que tot i no ser *Bildungsroman*, comparteixen trets comuns i convé ressaltar que les seves protagonistes són femenines (ovelles negres de la societat de l'època). N'és un bon exemple la novel·la de Daniel Defoe *Moll Flanders*. La protagonista, Moll, una noia de classe baixa, ens explica en primera persona la vida intensa i apassionada d'una dona independent i coratjosa que a través del seu ingeni i amb la fi de ser rica, es mourà per diferents classes socials de l'Anglaterra del segle XVII.

En segon lloc, el protagonista principal de les novel·les d'aprenentatge acostuma a començar la seva transformació cap a la maduresa, (la seva formació) en conflicte amb el medi en el qual viu. És a dir, es deixa influir pels esdeveniments i anècdotes que li van passant durant la novel·la i aprèn d'ells. O dit d'una altra manera, el mestre del protagonista és el propi món i anirà integrant gradualment al seu caràcter totes les experiències per les quals va passant. Com he mencionat abans, amb *El Lazarillo de Tormes* el protagonista Làzaro va canviant i evolucionant, fins al punt que deixa de ser un noi innocent quan aprèn de les lliçons que li dona la vida.

² LUCÍA CRIADO TORRES. El papel de la mujer como ciudadana en el siglo XVIII: la educación y lo privado.
<http://www.uqr.es/~inveliteraria/PDF/MUJER%20COMO%20CIUDADANA%20EN%20EL%20SIGLO%20XVIII.%20LA%20EDUCACION%20Y%20LO%20PRIVADO.pdf>

En tercer lloc, aquest tipus de novel·les no contempen la mort de l'heroi i solen acabar en un final feliç, o almenys un final que no suposi danys irreparables per al protagonista. No obstant això, també ens podem trobar amb *Bildungsroman* negatives. Aquestes ens narren els fracassos dels seus respectius personatges. Una de les primeres novel·les d'aprenentatge publicades i també considerada (anys més tard) la primera *Bildungsroman* de la literatura alemanya *Anton Reiser* (1790) de Karl Philip Mortiz. El final de l'obra no és un final feliç com les *Bildungsroman* de l'època sinó que el protagonista principal mai aconseguirà un final satisfactori ja que està massa preocupat, frustrat i trist per les contradiccions que està vivint. I, segons ell, veu impossible integrar-se dins de la societat la qual l'anomena "massa mòbil de carn".

A mesura que va anar creixent i evolucionant aquest gènere hi apareixen moltes novel·les durant els segles XIX i XX que, tot i no ser exactament *Bildungsroman*, comparteixen algunes de les seves característiques. N'és un bon exemple la novel·la del francès Marcel Proust *A la recerca del temps perdut* (*À la recherche du temps perdu, en francès*) en la qual el jove protagonista que aspira a ser escriptor, Marcel, creix a la vegada que descobreix el món, l'amor i l'existència de l'homosexualitat.

La narració que fa el protagonista de les novel·les d'aprenentatge es basa segons el viatge espiritual d'aquest, i els diferents episodis no tenen per què tenir una successió lògica. En aquest cas concret i com ja veurem amb deteniment més endavant, un bon exemple seria *El vigilant en el camp de sègol* (*The Catcher in the Rye*) de J. D. Salinger. El jove protagonista, Holden Caulfield, ha estat expulsat de l'institut i decideix emprendre una fugida i vagar per la ciutat de Nova York durant dos llargs dies per evitar contar la notícia als seus pares. La trama transcorre durant les quaranta-vuit hores següents a la fugida de d'institut. En el seu vagareig sense rumb definit, anem coneixent el seu passat i el seu present i les seves opinions sobre diferents temes de manera desordenada o dit d'una altra manera, quan ell vol que ho sapiguem. És a dir, les coses que ens conta Holden, no tenen un ordre cronològic. Per tant, la narració s'adapta en funció del viatge espiritual del protagonista i no importa si els episodis segueixen un ordre lògic.

Una de les coses que més m'agrada de la novel·la d'aprenentatge és que a més, té un caràcter obert, la qual cosa facilita la possibilitat que sorgeixin altres novel·les que continuen la història. Com bé he dit anteriorment, *Wilhelm Meisters Lehrjahre* (*Els Anys d'aprenentatge de Wilhelm Meister*) de Johann Wolfgang von Goethe és considerada convencionalment la primera *Bildungsroman* i de fet, es va escriure un segon llibre on l'autor reprèn la història del seu protagonista.

Tot i que la novel·la d'aprenentatge sembli estar en desús podem trobar que a la segona meitat del segle XX hi perduren molts dels seus elements en novel·les com *El vigilant en el camp de sègol* (mencionada anteriorment) i també en

pel·lícules contemporànies. *La sombra del viento* del barcelonès Carlos Ruiz Zafón, n'és una bona mostra de novel·la de formació actual d'aquest gènere ja que ens narra el trànsit de la infància a la maduresa del protagonista Daniel Sempere a través del misteri i de l'amor cap als llibres per part del personatge. Per això, podria ser considerada una *Bildungsroman* del segle XXI.

Per concloure, després d'endinsar-me en el món de les *Bildungsroman* vull dir que totes les novel·les són novel·les d'aprenentatge. Per una banda, en un sentit més ampli, els personatges de totes les novel·les sempre evolucionen, canvien. I per l'altra banda, les *Bildungsroman* són novel·les d'aprenentatge per al lector. Els éssers humans aprenem quan tenim l'oportunitat de posar en pràctica les lliçons de la vida i totes aquestes novel·les d'aprenentatge ens demostren què haguéssim pogut aprendre en el cas que haguéssim llegit la novel·la a temps.

3.2 Tipus de narradors

Com el meu treball consisteix a escriure un llibre imitant l'estil narratiu d'altres autors, vaig decidir estudiar els tipus de narradors que hi havia i veure, després, quin narrador s'adaptaria més a les meues circumstàncies com a intent d'escriptora. Així doncs, en aquest apartat coneixeré els diferents narradors que em puc trobar mentre llegeixo els tres llibres del meu treball per tal de poder entendre la especial connexió que hi ha entre el lector i el narrador per després aplicar-ho a la meua pròpia novel·la.

Per començar, el narrador és una entitat d'una història que s'encarrega d'explicar-la al lector, és a dir, el mitjancer entre l'autor i el lector. És una de les tres entitats responsables d'una obra literària, les altres dues en són l'autor i el lector. Per tant, el narrador ha de descriure l'espai, el desenvolupament del temps, els personatges de la història i les seues accions.

L'autor i el lector habiten el món real mentre que el narrador només habita dins de la història narrada i, on també ha de crear el món alternatiu i el lector l'ha d'interpretar. Ara bé, el narrador només existeix en el món de ficció i no es pot confondre amb l'autor.

Com hem vist o veurem més avant, els tres llibres que treballo, en ser *Bildungsroman*, són escrits en primera persona per un narrador. És convenient establir una important diferència entre l'autor de cada un dels llibres i el narrador/protagonista respectiu:

En el cas del *Diari d'Anne Frank*, la protagonista, que és l'Anne, és la narradora i la mateixa autora, ja que explica en un diari tot el que li passa durant els dies que hi va estar amagada amb la seua família. És a dir, en aquest cas, l'autora i la narradora són la mateixa persona i, evidentment és una autobiografia.

El vigilant del camp de sègol, en canvi, el narrador és un personatge fictici anomenat Holden Caulfield i no el propi autor, J.D. Salinger. Com hem vist, per molt que l'autor, Salinger, hi inclogui dades autobiogràfiques en la seua novel·la—que en són moltes— no hem d'identificar l'autor amb el narrador. Altrament, amb *Les desventures del jove Werther* de Goethe, l'últim llibre que treballaré, és una novel·la composta per cartes que envia el sensible i especial protagonista Werther a un amic seu anomenat Guillem. Per tant, les cartes, òbviament estan escrites en primera persona i el narrador, com en *El vigilant del camp de sègol*, no és el propi autor sinó el protagonista Werther. L'autor, Goethe inclou fets i experiències personals dins de de la seua obra, igual que J.D.Salinger.

Per a fer una novel·la d'aprenentatge, com bé he dit anteriorment, havia d'escriure el meu llibre en primera persona o sigui que la narradora del meu llibre

havia de ser un narrador intern. Aquest tipus de narrador és un personatge que participa en la mateixa història que explica, i que, per tant, transmet una visió subjectiva i parcial dels fets, ja que només pot narrar allò que veu o sap en aquell moment. Se'n poden distingir dos tipus:

- Narrador testimoni: és un personatge secundari de la història.

“Así, mientras con los días iba conociendo mejor a mi maestro, tras largas horas de viaje que empleamos en larguísimas conversaciones de cuyo contenido ya iré hablando cuando sea oportuno, llegamos a las faldas del monte en lo alto del cual se levantaba la abadía. Y ya es hora de que, como nosotros entonces, a ella se acerque mi relato, y ojalá mi mano no tiemble cuando me dispongo a narrar lo que sucedió después.”³

- Narrador protagonista: quan coincideix amb el personatge principal i, per tant, és el centre de la narració. Aquest tipus de narrador és el que jo utilitzaré durant tot el meu llibre ja que la meua protagonista, com ja veurem, és el personatge principal que narra els fets.

“Quan vaig sortir ja no em sentia tan borratxo, però tornava a fer molt fred, a fora, i les dents em van començar a petar de mala manera. No les podia fer parar. Vaig pujar fins a l'avinguda Madison (...)”⁴

Tal com hem vist, hi existeix el narrador en primera persona anomenat narrador intern, però també hi existeix el narrador que narra els fets en tercera persona, anomenat narrador extern. En aquest cas, el narrador no és un personatge del relat. Es poden distingir, dins d'aquesta categoria, dos tipus de narrador:

- Narrador omniscient: aquell que explica una història de la qual ho sap tot, fins i tot els pensaments i sentiments més íntims dels personatges, tot i no formar part de la narració. La seua funció és observar la història per explicar-la.

Normalment, no té opinió sobre els fets que succeeixen i es limita a contar-los. Explica els fets des de la tercera persona, amb la màxima objectivitat i relatant els successos sense formar part de la història narrada, d'una forma externa.

“Todos estaban cansados y tenían los pies doloridos, pero siguieron tercamente por aquella senda sinuosa y áspera durante muchas millas.”⁵

³ UMBERTO ECO. *El nombre de la rosa*. Traducción de Ricardo Pochtar. Círculo de Lectores, Barcelona, 1995. Pàg. 19.

⁴ J.D.SALINGER. *El vigillant en el camp de sègol*. Traducció de Ernest Riera i Josep M.Fonalleras. Editorial Empúries, desena edició, Barcelona, 2001. Pàg. 165

⁵ J.R.R.TOLKIEN. *El señor de los anillos*. Traducción de Lluís Domènech y Matilde Horne. Círculo de lectores, Barcelona, 1977. Pàg. 256

- Narrador objectiu o observador: també conegut com observador extern, narra des de fora, en tercera persona, allò que es pot observar. Només descriu els signes externs, no els pensaments interns. Tan sols parla dels fets que qualsevol persona pot captar mitjançant els sentits i només els mostra, sense analitzar-los.

I per acabar, tot i que s'utilitza molt poc actualment, també existeix un tipus de narrador que narra la història en segona persona. Anys enrere, com veurem en apartats posteriors, el narrador en segona persona s'utilitzava en un gènere novel·lístic anomenat novel·la epistolar, que consistia en un intercanvi de cartes (reals o no) entre personatges. Per això les cartes estaven escrites en segona persona, perquè es referien a un "tu" o a un "vosaltres". N'és un bon exemple la novel·la de Goethe, *Les desventures del jove Werther*, que, tot i ser una novel·la escrita en primera persona, moltes vegades en les seues cartes, s'adreça i pregunta al seu amic.

20 de juliol

*"La vostra idea de fer-me marxar a... amb l'ambaixador, no és pas la meua, per ara. No em plau gaire la subordinació i menys encara quan l'home a tractar és, a sabuda de tothom, dels més difícils. La meua mare, dius, voldria veure'm ocupat; creu que això m'ha fet riure. (...)"*⁶

Val la pena dir també, que escriptors moderns han utilitzat la segona persona per fer una aproximació amb el lector, fent-lo participar en la narració. Al llibre *El vigilant en el camp de sègol*, com ja veurem més endavant, es podria considerar que el protagonista està parlant amb el lector:

*"Si de debò voleu que us en parli, segurament la primera cosa que voldreu saber serà on vaig néixer, i com va ser la meua fastigosa infantesa, i què feien els meus pares abans de tenirme, i tota aquesta porqueria estil David Copperfield però no en tinc ganes."*⁷

Però, en realitat, quan parlem de l'intent de narrar en segona persona ens referim a provatures com aquesta:

"Si de debò vols que te'n parli, segurament la primera cosa que voldràs saber serà on vas néixer, i com va ser la teua infantesa, i què feies abans d'apuntar-te a atletisme, per què estàs aquí i tota aquesta porqueria, però no en tens ganes"

⁶ J.W. GOETHE. Les desventures del jove Werther. Traducció de Joan Alavedra. Edicions 62, Primera edició, Barcelona, 1999. Pàg. 55

⁷ Fragment de *El vigilant en el camp de sègol*. J.D.Salinger. Pàg.7

4 ELS MEUS TRES MODELS

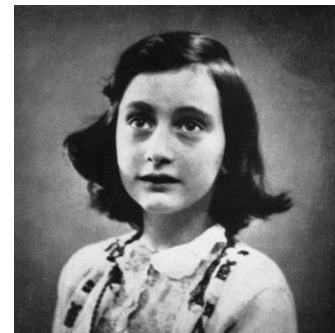
En aquest apartat ja començo a amb la meua part teòrica més extensa. Com he dit en la introducció i en apartats anteriors, treballaré tres diferents novel·les, les quals em serviran més tard per crear la meua part pràctica, que és escriure un llibre autobiogràfic, en primera persona i epistolar, és a dir, una barreja dels tres models. D'aquests tres llibres estudiaré els seus autors, l'estil narratiu de cadascú i la repercussió dels seus llibres, entre altres coses.

4.1 Anne Frank i el diari personal

“El diari d'Anne Frank” és el primer llibre que treballaré. Cal dir abans que tot, que és un diari on l'autora, i al mateix temps protagonista i narradora narra els sentiments i les experiències diàries viscudes. D'altra banda el tema principal és la formació de la personalitat durant l'adolescència, i com l'Anne intenta esdevenir una dona adulta i normal malgrat les circumstàncies històriques excepcionals en què viu. Totes les citacions les faré a partir de l'edició quarta de Debolsillo, 2011 i traducció d'Esther Roig.

4.1.1 Anne Frank

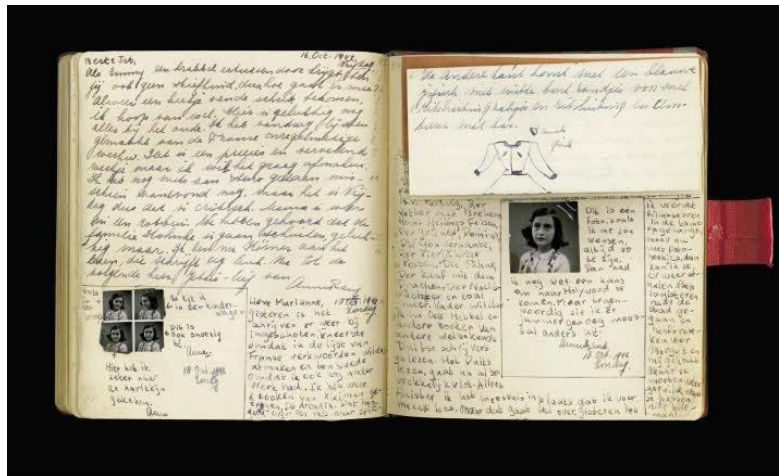
Annelies Marie Frank, més coneguda com a Anne Frank (Frankfurt del Main, Alemanya, 12 de juny de 1929 – Bergen-Belsen, Alemanya, 12 de març de 1945), fou una adolescent alemanya jueva i l'autora de *El diari d'Anne Frank*, un diari escrit mentre s'amagava amb la seva família i quatre amics, durant l'ocupació alemanya d'Amsterdam a la Segona Guerra Mundial.

Per contextualitzar l'obra, s'ha de fer referència l'arribada al poder d'Adolf Hitler, el mes de gener de 1933 i per la qual cosa la família de l'Anne marxà de Frankfurt a Amsterdam amb la intenció d'escapar de les persecucions nazis. Amb la invasió nazi dels Països Baixos, les persecucions contra els jueus s'intensificaren i la seva família s'amagà, el juliol de 1942, en una cambra secreta, a la part del darrere, de l'empresa Opekta, d'Otto Frank, el seu pare. En el moment d'amagar-se, Anne tenia uns 13 anys. Després de dos anys en aquest refugi, el grup fou traït i deportat als camps d'extermini nazis. Set mesos després de la seva detenció i alguns dies després de la defunció de la seva germana Margot, Anne moria del tifus al camp de Bergen-Belsen. En finalitzar la guerra, el seu pare, Otto, l'únic supervivent del grup, va tornar a Amsterdam i descobrí que el diari d'Anne no havia desaparegut. Convençut del caràcter únic de l'obra de la seva filla, decidí publicar-la.

Originalment, va publicar-se amb el títol *Het Achterhuis: Dagboekbrieven van 12 Juni 1942 - 1 Augustus 1944* (*La casa del darrere: notes del diari del 12 juny de 1942 al 1 d'agost de 1944*).

El diari li van regalar a Anne per al seu tretzè aniversari i la jove Anne relata la seva visió dels esdeveniments en aquestes dates: del 12 de juny de 1942 fins al 1 d'agost de 1944. Ha estat traduït a nombroses llengües i ha esdevingut un dels llibres més llegits al món. Diverses pel·lícules, telefilms, obres teatrals i òperes s'han basat en aquesta obra. En ser un diari personal d'una nena de 13 anys, el diari ens ofereix un punt de vista íntim i particular sobre la vida quotidiana de les famílies jueves durant l'ocupació alemanya.

Diari original de l'Anne Frank

4.1.2 Estil de l'autora

Com és un diari personal, l'Anne explica tot el que fa, descriu tot el que veu, escriu meditacions i fets que li han ocorregut i que l'afecten... Però bàsicament, un diari personal és com un lloc on les persones ens podem expressar i esplaiar els nostres sentiments. Per això, durant tot el llibre hi apareixen descripcions de caràcter subjectiu, ja que es basa en valoracions personals de l'Anne.

*“L'Ilse Wagner és una nena alegre i divertida, però és una llepafils i per això de vegades és una mica llauna. L'Ilse m'aprecia molt. És molt bonica, però gandula.”*⁸

⁸ ANNE FRANK. *Diari*. Traducció de Esther Roig. Debolsillo. Quarta edició, Barcelona, 2011. Pàg.14.

També és un text narratiu perquè narra tots els successos que ocorren a l'època en la que s'escriu el diari, com també la seva vida quotidiana i tant peculiar en aquell amagatall on vivien.

*“Les nostres vides transcorrien amb una certa agitació, ja que la resta de la família que s'havia quedat a Alemanya continuava sent víctima de les mesures anti-jueves decretades per Hitler. (...)”*⁹

Gràcies a que l'Anne fa a més, descripcions de com era físicament, és a dir, un autoretrat d'ella mateixa en alguns fragments, els lectors ens podem imaginar com era la nostra protagonista.

Durant tota l'obra d'Anna Frank hi apareixen molts de fragments dialogats de estil directe on l'autora reproduïx literalment, més o menys, les paraules dels interlocutors.

*“En Hello havia quedat que passaria a la nit, però cap a les sis em va trucar per telèfon. Vaig despenjar l'auricular i em va dir:
Sóc en Helmuth Silberberg. Em podria posar amb l'Anna? —Sí,
Hello, sóc l'Anna.
—Hola, Anna. Com estàs?
—Bé, gràcies.
—Em sap greu dir-te que aquesta nit no podré passar per casa teva, però voldria parlar amb tu un moment. Et sembla bé que vingui d'aquí a deu minuts?”*¹⁰

Com hem vist en l'apartat dels tipus de narrador, en el diari de l'Anne, la narradora és interna i narradora protagonista, ja que explica la seva vida en primera persona. Cal ressaltar que l'Anne, tot i tenir 13 anys, s'expressa de forma molt culta.

⁹ Op. cit. pàgina 18

¹⁰ Op. cit. pàgina 25-26

4.2 Jerome David Salinger

Jerome David Salinger, conegut com a J. D. Salinger (Nova York, 1 de gener de 1919 - Cornish, Nou Hampshire 27 de gener de 2010), va ser un escriptor estatunidenc i l'autor de la segona novel·la que treballaré, estudiaré i parlaré en el meu treball de recerca: *El vigilant en el camp de sègol*.

D'entrada, cal dir, que J. D. Salinger va ser un escriptor molt misteriós. No acceptava moltes entrevistes amb els mitjans de comunicació i tampoc es conserven moltes fotografies d'ell. Era molt reservat en la seva vida privada.

Encara que no sabem moltes coses sobre ell, es diu que va ser un nen problemàtic, i que va ser expulsat de diferents escoles. Convé ressaltar que el protagonista principal de la seva novel·la cèlebre *El vigilant en el camp de Sègol*, Holden Caulfield també va ser expulsat de moltes escoles, la qual cosa diu molt del vessant autobiogràfic de la novel·la, com ja veurem.

Noi de bona família, de pare jueu i mare catòlica, finalment es va formar a la Valley Forge Military Academy que era una acadèmia militar. Més tard, va estudiar a la Universitat de Nova York i a la de Columbia.

També sabem que Salinger, a més a més, el 1942 marxa amb l'exèrcit i participa en el desembarcament de Normandia (1944). Es diu que durant els anys que va servir a l'exèrcit sempre hi portava a sobre la seva màquina d'escriure. Finalment es va llicenciar al 1945, i el mateix any, començà a publicar els seus primers contes en la revista *The New Yorker*, que de seguida obtingueren una gran repercussió. El 1948 publica la seva petita obra mestra *A perfect day for bananafish* ("Un dia perfecte per al peix banana") que és el retrat d'un personatge enfonsat, que estava inspirat en la mort del seu company d'armes, Seymour Glass, el qual s'acaba suïcidant finalment.

J. D. Salinger

Molt abans que publicqués la seva obra cèlebre *El vigilant en el camp de sègol*, l'escriptor Ernest Hemingway, el va qualificar com un escriptor de "talent infinit", després de conèixer-lo a París durant la Segona Guerra Mundial.

Una altra de les seves obres és *Nine stories (Nou contes)*; traducció catalana de Quim Monzó) que és una col·lecció de relats breus. Els contes van aparèixer publicats separadament entre els anys 1948-1953. Després, només publicà tres llibres més: *Raise high the roof beam, carpenters (Pugeu la biga mestra, fusters)*, 1955; traducció catalana de Manuel de Pedrolo), *Franny and Zoey* (1961, novel·la breu que recopila dues narracions editades independentment el 1955 i 1957; traducció catalana de Jordi Sarsanedas) i *Seymour: an introduction* (1963).

Amb tot l'èxit de la seva primera novel·la, *El vigilant en el camp de sègol*, la popularitat de l'escriptor es va incrementar i tothom volia saber coses d'ell. Per això, al 1951, cansat de ser el centre d'atenció va decidir abandonar Nova York i instal·lar-se en una casa de camp a Cornish, New Hampshire, la mateixa casa on va morir anys més tard. Salinger, s'apropava així al desig del protagonista de la seva novel·la, Holden Caulfield, el qual volia estar ben lluny de les converses estúpides amb altra gent:

"(...) em pagarien un salari i tot per fer-ho, i jo em faria una cabana en algun lloc amb els calès que fes i viuria allà la resta de la meua vida."¹¹

Finalment, he de mencionar la part fosca de l'obra de Salinger. El 8 de desembre de 1980, John Lennon fou assassinat a Manhattan per un tal Mark David Chapman que tenia 25 anys en aquella època i que havia viatjat des de Hawaii per dur a terme la seva missió. Després de matar-lo amb quatre trets mortals, Chapman es va seure a la vorera de davant l'edifici Dakota, i es va posar a llegir *El vigilant en el camp de sègol*. Segons ell, se sentia molt identificat amb el protagonista, Holden, que fins i tot la seva obsessió va ser tan gran que es va passar els dies previs a l'assassinat per Nova York imitant les accions del protagonista de la novel·la quan el van expulsar de l'institut. Entre altres coses, Chapman va dir que va matar a Lennon per evitar que es convertís en un hipòcrita, una de les altres obsessions del protagonista.

Això no és tot, en menys de quatre mesos, hi va haver un intent d'assassinat contra la vida de Ronald Regan, el president d'Estats Units en aquells moments. El culpable, John Hinkley Jr, va reconèixer que una de les seves motivacions era cridar l'atenció de l'actriu Jodie Foster. També, Chapman citava *El vigilant en el camp de sègol* com una de les seves principals influències.

¹¹ Fragment de *El vigilant en el camp de sègol*. Pàg. 210-211

Com he dit, a principis dels seixanta, Salinger deixà de publicar, amagant-se de tothom, prohibint que apareguessin les seves fotos o qualsevol il·lustració seva a les reedicions dels seus llibres i negant-se a vendre els drets d'autor al cinema. Durant tots aquests anys, no va concedir entrevistes ni va deixar-se fer fotos. Quan li preguntaven per què no publicava, responia que l'important és escriure, no publicar.

Finalment, J. D. Salinger va morir el 27 de setembre de 2010 a New Hampshire, Estats Units, deixant enrere la seva magnífica novel·la: *El vigilant en el camp de sègol* i el seu protagonista, Holden, el qual va ser i encara és el prototip d'adolescent.

4.2.1 La seva única novel·la: "El vigilant en el camp de sègol"

Com hem vist, a part de narracions curtes, la seva única novel·la va ser *The catcher in the Rye* (*El vigilant en el camp de sègol*, 1951) i es va convertir en un Bestseller el mateix any de la seva publicació, venent-se milions d'exemplars per tot el món.

La novel·la explica el retorn d'amagat d'un adolescent, Holden Caulfield, des de l'internat de Pencey (d'on ha estat expulsat) fins a Nova York, on viu la seva família. Els seus pares no saben que ha estat expulsat ni que ha tornat a la ciutat. Holden és un jove amb greus problemes de relació i algun tret psicòtic, cosa que serveix a l'autor per a mostrar l'angoixa dels adolescents inadaptats. La narració s'allarga durant els tres dies en què el protagonista posa de manifest la seva aversió per les convencions socials i per tot tipus de relació amb els companys i antics coneguts, els quals considera uns hipòcrites. Només s'escapa d'aquesta acusació, de ser una hipòcrita la seva germana petita Phoebe, a qui estima de veritat i que representa la innocència de la infantesa. Ella, es convertirà en el seu salvavides, perquè la infància és l'únic indret on encara habita la innocència, i cal protegir-la, i potser per això ell imagina un grup de nois jugant en un camp de sègol, al costat d'un penya-segat i desitja ser el vigilant que evita que hi caiguin. També hi està l'Allie, un altre germà que va morir de leucèmia, a qui recorda positivament i amb qui té unes breus converses que mostren el seu malestar psíquic.

4.2.2 Estil de l'autor

Com he dit en l'apartat anterior, *El vigilant en el camp de sègol* és una novel·la que critica el món fals, hipòcrita dels adults des de la perspectiva d'un adolescent

rebel i molt sarcàstic anomenat Holden Caulfield. Aquest, inesperadament, quan l'expulsen de l'institut, ha d'abandonar la infantesa per endinsar-se en el món dels adults, de les responsabilitats. I, com no, aquesta novel·la és un clar exemple de novel·la de creixement, de formació.

En primer lloc, és una obra èpica. El narrador és el propi protagonista, Holden Caulfield, per això l'obra està escrita en primera persona i el narrador és subjectiu i omniscient.

“Si de debò voleu que us en parli, segurament la primera cosa que voldreu saber serà on vaig néixer, i com va ser la meua fastigosa infantesa, i què feien els meus pares abans de tenirme, i tota aquesta porqueria estil David Copperfield, però no en tinc gens de ganes”. (...) (pàg.7)

Com el protagonista és un adolescent, l'autor Salinger, fa un ús del llenguatge molt espontani. Totes les situacions que viu successivament el protagonista, es narren de forma àgil i sempre de manera lineal encara que, moltes vegades el narrador ens dona a conèixer aspectes anteriors de la seva vida com els records sobre el seu germà mort o algunes anècdotes dels seus companys de l'institut.

“No és pas que no m'agradés gaire descriure habitacions o cases, d'entrada. O sigui que, en comptes d'això, vaig escriure sobre el guant de beisbol del meu germà Allie. Era un tema molt descriptiu. De debò que ho era. El meu germà Allie tenia un guant esquerrà de mig camp. Era esquerrà. El que era més descriptiu del guant, però, era que l'Allie havia escrit poemes als dits i a la butxaca i pertot. Amb tinta verda. Els hi va escriure per poder tenir alguna cosa per llegir quan era al camp i no batia ningú. Ara és mort. Tenia leucèmia i es va morir quan érem a Maine, el 18 de juliol del 1946. Us hauria agradat.”¹²

Respecte al lèxic, tot i que és molt pobre, facilita la lectura. Això és perquè l'autor ha volgut imitar la manera típica de parlar d'un adolescent. Com per exemple utilitzant vocabulari bastant limitat i molt senzill en el qual repeteix excessivament algunes expressions. Tanmateix recull els arquetips de la parla dels joves, com paraulotes, exageracions, reiteracions o “crosses” lingüístiques quan no se sap dir el mateix amb un lèxic més evolucionat.

“(...)S'adapta molt bé a les coses. De debò que sí. Vull dir que sap ben bé com adaptar-se.”(pàg.64)

“Normalment m'agrada anar amb tren, sobretot de nits, amb els llums encesos i les finestres tan negres i un d'aquells tios que va pel passadís venent cafè i entrepans i revistes. Normalment em compro un entrepà de pernil i unes quatre revistes. Si vaig amb tren de nits, normalment puc llegir...” (pàg.62)

Holden s'expressa amb deixadesa. Tot i la seva admiració per la gent amb bon vocabulari, ell mateix usa freqüentment mots crossa que intercala contínuament als

¹² Op. Cit. Pàg 45

seus discursos. A més durant tota la novel·la ens mostra tot el seu repertori d'insults, els quals sempre van referits al nivell intel·lectual o moral dels altres personatges:

“A part d'uns quants tios amb pinta de macarra i unes quantes ties amb pinta de puta, el vestíbul estava prou buit. (...)” (pàg.78)

“A nova York, nano, qui paga mana, no és pas broma.” (pàg. 78)

“Eren exactament els mateixos idiotes que riuen com hienes a les pel·lícules per coses que no tenen gràcia. Juro davant de Déu que si fos un pianista o un actor o alguna cosa així i tots aquests cretins es pensessin que sóc fantàstic, ho odiaria.” (pàg.94)

Durant els seus judicis sobre la personalitat dels altres, Holden tendeix a fer generalitzacions com per exemple: “tots aquells tios són iguals” o “aquestes cretines sempre fan el mateix”.

“Això és el que passa amb les noies. Cada cop que fan una cosa maca, encara que no siguin res de l'altre món, o encara que siguin estúpides, et mig enamores d'elles, i després no saps mai on collons pares. Noies. Mare de Déu. Et poden fe tornar boig de debò que sí.” (pàg.82)

“Eren exactament els mateixos idiotes que riuen com hienes a les pel·lícules per coses que no tenen gràcia. Juro davant de Déu que si fos un pianista o un actor o alguna cosa així i tots aquests cretins es pensessin que sóc fantàstic, ho odiaria.” (pàg.94)

I també, un altre tret característic de Salinger en la seva novel·la són les seves opinions radicals i desenfadades. A vegades, mogut per la seva impulsivitat, Holden diu algunes frases que potser si les reflexionés un poc, les retiraria (perquè s'adona del mal que poden causar als altres). No obstant això, quan li venen al cap, pot ser bastant radical:

“És un esnob de campionat, i és difícil que et parli si no ets un peix gros o una celebritat alguna cosa per l'estil, però toca el piano com vol. És tan bo que quasi és cursi, de fet. No sé exactament què vull dir, amb això, però és veritat. M'agrada sentir-lo tocar, i tant, però a vegades et venen ganes de bolcar-li el coi de piano.”(pàg.90)

Per totes aquestes característiques poc habituals i diferents a altres autors de l'època, quan es va publicar aquesta obra, va aixecar molta controvèrsia per l'ús de paraulotes i pel retrat que fa de la sexualitat i de l'angoixa del protagonista per sentir-se inadaptat. Amb tot, ha estat una obra que ha tingut una gran influència en la narrativa posterior.

4.3 La novel·la epistolar i Goethe (Les desventures del jove Werther)

Goethe és l'últim autor estudiat en el meu treball de recerca. Quan vaig començar a llegir-me el llibre *Les desventures del jove Werther*, em vaig adonar que no sabia res de la tipologia de la novel·la de Goethe, el seu autor, per això, en aquest apartat he decidit afegir-hi un altre subapartat on incloc el què és una novel·la epistolar, les seves característiques i alguns dels llibres més influents.

4.3.1 La novel·la epistolar

La novel·la epistolar és un subgènere de la novel·la que normalment està composta per un intercanvi de cartes, correus electrònics o missatges de text (reals o ficticis) entre dues persones. Hi predomina el gènere amorós, on les cartes serveixen per narrar trobades sentimentals i emocions que experimenten els protagonistes.

“Explicar-te ordenadament com va ésser que conegués una de les criatures més amables que hi hagi, em serà molt difícil. Estic content, sóc feliç, i per consegüent, sóc mal historiador.

Un àngel! Pse! cadascú ho diu de la seva, ¿no és veritat? I, no obstant, no em veig pas amb cor de dir-te com és de perfecta i, per què ho és: prou, m'ha robat tots els sentits”¹³

Durant el segle XVIII, la novel·la epistolar va tenir molta difusió i va començar a guanyar popularitat. Autors com Montesquieu, Goethe, Jane Austen, entre altres, van fer ús d'aquest recurs literari.

Les cartes poden estar escrites per una sola persona o bé, pot tenir dos destinataris amb la riquesa que llavors suposa tenir dos punts de vista diferents. Un clar exemple n'és la novel·la *Adreça desconeguda* de Kressmann Taylor on dos amics alemanys, un d'ells jueu, s'envien cartes durant l'època del nazisme quan un viu a Califòrnia i l'altre a l'Alemanya nazi.

A més, la novel·la epistolar es caracteritza pel seu caràcter íntim. Els lectors saben totes les intimitats i secrets dels protagonistes. El més important però, és que el lector sempre sabrà més del que cadascun un del protagonistes es diuen amb confiança per les cartes.¹⁴

¹³ J.W. GOETHE. *Les desventures del jove Werther*. Traducció de Joan Alavedra. Edicions 62, Primera edició, Barcelona, 1999. Pàg. 28-29.

¹⁴ Això passa també en moltes pel·lícules. L'espectador coneix, igual que un lector quan llegeix un llibre, tots els personatges i els seus punts de vista.

Aquest subgènere tracta una gran varietat de temes, despertant l'interès del lector mentre sent que entra en la intimitat dels protagonistes. Alguns temes serien l'homosexualitat, la infidelitat, la informació confidencial, les estafes.. però, com he dit, el gènere amorós és el que hi predomina.

Com ja hem vist, un altre gènere recurrent és la confessió o explicació a una persona aliena uns fets increïbles que van passar al redactor principal en el passat. Com ja hem vist al llibre de Salinger, Holden Cauldfield, el protagonista del llibre, narra tot el que li va passar des de què l'expulsen de l'institut i les seves anècdotes per Nova York els dies següents fins que arriba a casa i el protagonista explica tot el que li ha passat a un psiquiatre o tribunal. Tot i això, *El vigilant en el camp de sègol* no és una novel·la epistolar.

Tot i que tradicionalment el gènere epistolar es basava en l'ús de la carta com a recurs narratiu, actualment s'ha ampliat a qualsevol tipus de comunicació escrita com correus electrònics, missatges de text per les xarxes socials, etc. Els personatges narren una o diverses situacions compartint-les amb un destinatari amb el qual i a la vegada reben respostes.

Si no es rebessin respostes, com ja hem vist amb el diari d'Anne Frank, la comunicació escrita en primera persona sense destinataris es converteix en un diari.

Per acabar, la novel·la epistolar és una tècnica molt interessant, perquè permet als escriptors introduir múltiples narradors a les seves obres. Això significa que la història pot ser narrada i interpretada des de nombrosos punts de vista, i és per aquest motiu que atrau molt més al públic. Personalment, crec que és un subgènere molt lliure i creatiu.

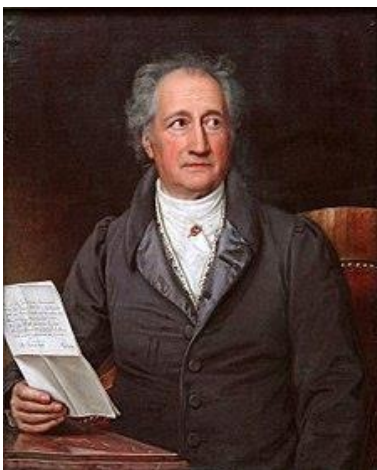
4.4 Johann Wolfgang von Goethe

Johann Wolfgang von Goethe va néixer a Frankfurt l'any 1749 i va ser un escriptor molt conegut per ser l'iniciador del corrent literari alemany *Sturm und Drang*¹⁵ precursor del romanticisme alemany. A més, la seva producció literària va ser molt diversa ja que escrivia poesia, novel·les, teatres i assajos.

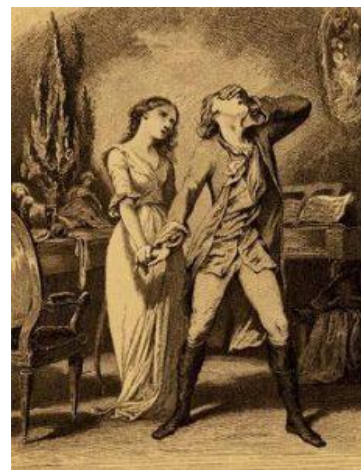
Goethe, va ser un geni, i segurament l'home més savi de la cultura europea. Fins i tot, a Alemanya, va ser considerat i encara és, tot un símbol nacional. És un autor complicat d'analitzar, ja que va ser un home molt versàtil: no va escriure solament poesia, teatre narrativa i cartes, sinó que també escrivia sobre la filosofia, ciència i temes diversos. Tenia una capacitat de voler provar-ho tot. El seu objectiu no era fer literatura, sinó comprendre, conèixer el món i, sobretot, conèixer-se a ell mateix.

Va estudiar Dret, però s'interessava per altres branques del coneixement com la química, la geologia o la medicina, que el van portar al descobriment de l'os intermaxil·lar. També es va interessar per la botànica i va publicar un assaig sobre la metamorfosi de les plantes: *Versuch die Metamorphose der Pflanzen zu erklären* (1790), llibre que mostrava unes idees molt avançades per a l'època.

Al 1772 va conèixer a Charlotte Buff, la qual estava casada amb un amic seu que es deia Kestner, i es va enamorar d'ella. Aquesta passió frustrada va ser la inspiració per a la seva primera novel·la *Les desventures del jove Werther*. Aquesta va causar furor per tota Europa i va ser una de les novel·les més famoses del nou moviment que estava naixent a Alemanya, el Romanticisme.

Retrat de Goethe

El jove Werther i la seva estimada Lota

¹⁵ *Sturm und Drang* va ser un moviment preromàntic alemany, principalment literari, però també musical i de les arts visuals, desenvolupat durant la segona meitat del segle XVIII. Va succeir i es va oposar a la il·lustració alemanya o Aufklärung vers la dècada del 1770 i es va constituir en precursor del romanticisme.

L'any 1775 va entrar a la Cort de Weimar servint al hereu del ducat de Saxònia-Weimar, Carles August. Gràcies a l'ajuda i la confiança del duc, Goethe va realitzar nombrosos viatges i va poder relacionar-se amb l'alta aristocràcia i personatges tan importants com Napoleó, Ludwig Van Beethoven, Friedrich von Schiller o Herder.

Finalment, va morir a Weimar el 22 de març de 1832.

4.4.1 Les desventures del jove Werther

L'any 1774, Goethe va publicar, quan només tenia 25 anys, *Les desventures del jove Werther* una novel·la epistolar que acaba amb el suïcidi del protagonista, un jove culte i molt sentimental.

Aquesta obra és una magnífica mostra de la narrativa de Goethe als seus inicis i també de l'època marcada per l'esperit del *Sturm und Drang*, tal i com he dit en l'apartat anterior. Aquest moviment literari va donar als artistes la llibertat d'expressar la subjectivitat individual i els extrems emocionals, en contra dels moviments i sentiments racionalistes de l'època.

En aquesta obra, expressa el que sentia per una dona que està promesa, mentre que mostra i ens trasbalsa amb tot el pessimisme d'un amor impossible. Lota, la seva estimada està promesa amb l'Albert amb qui Werther es farà amic i li té també molt de respecte i admiració. L'amor impossible el turmentarà i el portarà a la desesperació. El temps anirà passant i el seu turment anirà augmentant. Finalment s'adonarà que els llaços entre Lota i Albert són massa forts i que ell hi sobra. Werther, però, no pot viure ja sense la seua Carlota i acabarà suïcidant-se.

La novel·la es va convertir en un èxit total. La van traduir a diverses llengües, fet que li va donar la fama europea. Fins i tot els joves vestien com el protagonista (frac blau amb botons daurats i jaqueta groga per sota) i alguns, van suïcidar-se.

El suïcidi de Werther

4.4.2 Estil narratiu de l'autor

Goethe, en escriure *Les desventures del jove Werther*, simula una col·lecció de cartes escrites a un bon amic seu anomenat Guillem, a qui el protagonista, Werther, li explica les seves anècdotes i vivències i li demana consell, expressant els seus sentiments de manera subjectiva, ja que es basa en l'opinió del protagonista.

" (...)Tot el que ací et dic d'ella no és sinó fastigosa xerrameca, abstraccions enutjoses que no expressen ni un sol tret d'ella mateixa." (pàg. 29)

La novel·la està dividida en tres parts que s'anomenen: *Llibre Primer, Llibre segon i L'editor al lector*. El *Llibre Primer* comprèn les cartes escrites entre el 4 de maig de 1771 fins al 10 de setembre de 1771. Aquestes cartes són enviades durant els mesos de calor, i, com veurem, això representa l'estat de benestar en el que es troba el protagonista.

10 de maig

"Una admirable serenitat, semblant a un dolç matí de primavera, ha guanyat completament la meua ànima, i en frueixo de bon cor. Estic sol, i gaudeixo del goig de viure en una contrada que fou creada per a ànimes com la meua. (...)" (pàg. 15)

L'estil epistolar que utilitza Goethe és molt diferent a altres novel·les epistolars, ja que tot el que sabem, és des del punt de vista del narrador i, això suposa una absència de perspectivisme. Com hem vist, les cartes estan sols escrites per Werther, el qual li envia al seu amic Guillem (unidireccional), però, tot i això, trobem en algunes cartes del protagonista les respostes i consells que li dona el seu amic, o bé dit d'una altra manera, Werther fa algunes referències a les cartes rebudes que trenquen una mica el ritme de lectura, amb l'objectiu de donar-nos una altra perspectiva, una altra visió: la de Guillem.

20 de juliol

"La vostra idea de fer-me marxar a... amb l'ambaixador, no és pas la meua, per ara. No em plau gaire la subordinació i menys encara quan l'home a tractar és, a sabuda de tothom, dels més difícils. La meua mare, dius, voldria veure'm ocupat; creu que això m'ha fet riure. (...)" (Pàg.55)

Werther, és un heroi romàntic, i, com a bon romàntic es deixa arrossegar pels seus sentiments i actua rebel·lant-se contra allò que s'espera d'ell. No és un covard, sinó un jove molt valent que decideix morir enamorat, abandonant la raó, i anteposant els seus sentiments i la seva passió incontrolable. N'és un bon exemple el que descriu a la carta del 19 de juny quan ja ha conegut a la seva estimada Lota i s'enamora perdudament:

"(...) Des d'aleshores, el sol, la lluna i els estels ja poden combinar-s'ho com vulguin. Jo ja no sé quan és de dia i quan és de nit, i el món sencer ha desaparegut al meu entorn." (pàg. 39-40)

El *Llibre Segon* està compost per les cartes escrites entre el 20 d'octubre de 1771 i el 6 de desembre de 1772. Aquestes cartes, a diferència de les del *Llibre Primer* són escrites durant els mesos que fa fred i tot és més obscur, com els sentiments del jove Werther.

La naturalesa està molt lligada a la personalitat i a l'estat d'ànim del protagonista, i va evolucionant segons evolucionen els seus sentiments. Quan està amb la seva estimada Carlota, descriu la naturalesa de forma positiva, com hem vist al *Llibre primer*. En canvi, quan se n'adona que és un amor impossible i que mai aconseguirà estar amb ella, descriu la naturalesa d'una manera més romàntica: els paisatges tenebrosos, la nit, el misteri, la mort... i així estarà durant tota l'obra, ja que la naturalesa reflecteix els seus estats d'ànim.

4 de setembre

“Sí, és això. Talment com la natura va decantant-se devers la tardor, va naixent la tardor en mi i al meu entorn. Les meves fulles groguegen i ja les fulles dels arbres veïns m'han caigut.” (pàg. 108)

El romanticisme, com hem vist, és una reacció contra la raó i una “crítica” de la il·lustració; per això, amb Goethe preval el sentiment sobre la racionalitat. Tot i que al principi, quan comença a conèixer a Lota intenta no mostrar els seus sentiments cap a ella, finalment no podrà reprimir-los i els expressarà. Aquesta diferència entre la il·lustració i el romanticisme es pot veure en alguna discussió sobre anteposar la raó per damunt de la fe, entre l'Albert (que es mostra com un home il·lustrat) i Werther que opina que la passió s'apodera d'ell i s'anteposa a la raó. Albert és completament diferent a Werther, ja que representen el debat de la racionalitat i el sentimentalisme romàntic:

“(…) Això és una altra cosa -replicà Albert-, un home al qual arrossegueuen les passions, perd el seny i ha d'ésser mirat com un embriac o com un foll.” (Pàg.64)

Quan falta poc per la seua mort, el narrador canvia de veu, i passa a ser exterior i omniscient. El nou narrador es presenta al lector com “l'editor”, el qual explicarà els últims dies de Werther.

Al final de l'obra, Goethe emprà la tècnica narrador-editor, conta la història en tercera persona a partir de fragments de les últimes cartes de Werther (escrites al desembre de 1772) o a partir de relats d'altres personatges. De manera que, amb les últimes pàgines d'aquesta obra, s'utilitza un recurs narratiu que reforça el caràcter verídic del text. Així, Werther no és el narrador del seu propi suïcidi i enterrament.

“(…) L’angoixa del seu cor devorà les darreres forces del seu esperit, (…) cada dia se sentí més malaurat (…) Això diuen, almenys, els amics d’Albert. Ells sostenen que Werther no sapigué apreciar un home recte i assenyat, (…) (pàg. 131)

5 Treball de camp

El treball de camp consisteix a imitar l'estil dels diferents autors (Anna Frank, Salinger i Goethe) dels llibres que he estudiat i adaptar-los a les meues circumstàncies. Com bé diu el títol del meu treball, *La meua Bildungsroman*, he volgut escriure la meua pròpia novel·la de creixement. Primer, fent un diari de nadal imitant la dolça i innocent Anna Frank amb el seu diari que va escriure durant la invasió nazi. Tot seguit la meua novel·la de formació continua amb la imitació de la novel·la de J.D Salinger *El vigilant en el camp de sègol* i amb el seu rebel però entranyable protagonista, Holden Caulfield. I per últim, utilitzo *Les desventures del jove Werther* per inspirar-me i escriure les meues pròpies desventures amoroses no correspostes a través de correus electrònics que envio a una gran amiga meua que viu a l'estranger. Amb això, imito el gènere que empra l'autor d'aquesta novel·la, J.W.Goethe: la novel·la epistolar.

5.1 Estil Anna FRANK:

Dissabte 23 de desembre de 2017

Estimat diari, estimat amic, estimada amiga... Bé, com pots veure no sé com començar aquest diari, aquest regal tan especial que m'ha fet la Marta per a l'amic invisible. Les meues amigues i jo vam tenir la típica idea de fer l'amic invisible aquests nadals, per fer alguna cosa diferent aquest any, i bé, tu has sigut fruit d'un d'ells.

El millor serà que comence des del moment que et vaig rebre, és a dir, quan et vaig veure sobre la taula dels regals, quan vaig estripar el primer embolcall i em pensava que eres un llibre però, en obrir-te, em vaig adonar que ets un quadern ple de fulles en blanc. Ho he de confessar, al principi vaig fer cara decebuda. Per què m'havia de tocar un quadern en blanc? No ho entenia. Les meues amigues van obrir regals molt diferents i bonics: un CD d'un cantant de pop, un vestit de flors, una caixa plena de maquillatge... Jo també vaig esforçar-me tant com elles per fer un bon regal, per això, vaig regalar a la Maria (la que m'havia tocat a mi) un marc ple de fotografies nostres i una tassa amb una frase captivadora que deia: "Tu pots amb tot!"

La Marta, en veure la meua cara de decepció, em va dir que sols me l'havia regalat per un motiu. Em va explicar que me l'havia regalat perquè escrigués tot el que em passés pel cap, ja que segons ella escric molt bé i els meus pensaments són diferents als dels altres. Les amigues meues van estar-hi d'acord, així que vaig dir que m'ho pensaria. Com veus, ja m'ho he rumiat, t'estic escrivint.

PD: Espero poder confiar-te moltes coses, com si fosses el meu millor amic, però també un gran suport per a mi durant aquesta etapa anomenada adolescència, ...

Fins demà!

Diumenge 24 de desembre de 2017

Bon dia!

Ja que seràs com una de les meues millors amigues t'he de posar nom. No puc ser amiga d'una persona que no té nom! Per això, aquesta nit he rumiat molt i t'he trobat el nom perfecte. Ets com el meu "alter ego", la meua còpia perfecta. Per això et diré Ram. Com pots veure és Mar al revés i ho he decidit així perquè tu seràs com una espècie de "Mar", (perquè ho sabràs tot) però mai seràs l'autèntica, sinó que seràs una còpia de la realitat de cada dia i també una bona amiga per a mi.

Avui és la nit de Nadal i, com tots els anys, vaig a dinar i a sopar amb la família del meu pare. El meu pare és diu Tomàs i és molt bona persona però també és un home amb un caràcter difícil. Dic difícil perquè sempre ens piquem molt. Segons la mare i la meua àvia ens barallem tant perquè som iguals. Com et deia, som molta gent avui. Tinc tantes ganes de veure'ls a tots! Els estimo molt. Et faig un petit resum sobre la família del meu pare. D'una banda estan les germanes seues que es diuen Bienvenida i Amparo i els seus marits són Ramon i Pepe. Tots quatre són com uns segons pares per a mi i la meua germana. Sempre ens han cuidat quan els nostres pares treballaven o havien de marxar fora per treball o salut. D'una altra banda hi ha tots els meus cosins: Míriam, Jordi, Pau i Gemma. Tots ells són més grans que la Núria (la meua germana) i jo. Són molt autèntics i sempre ens han fet riure molt. Ara, tots tenen parella o estan casats i/o amb fills!

La més recent en la família és la Noa. Té dos mesos i és molt bona nena. També està la Noemí i la Mireia que ja tenen 6 i 8 anys. I per últim la més gran de la família i la que gràcies a ella estem tots junts aquesta nit: ma iaia Ramona. És un amor. L'aprecio molt perquè sempre em dona bons consells i m'explica històries molt interessants de quan era petita, històries d'una altra època, en un poble molt petit de pescadors, proper al nostre,... L'estimo milions!

A la nit, ens donarem tots els regals. I espero que em regalen una jaqueta que fa temps que demano.

Ara t'haig de deixar, Ram! Demà, t'ho explico tot!

25 de desembre de 2017

Hola Ram! Bon nadal! T'estic escrivint des de casa ma iaia Fina (la mare de ma mare). Ahir m'ho vaig passar molt bé amb la família de mon pare. Saps què em van regalar? La jaqueta que volia! És molt bonica. És de color beix i sembla que sigui molt calenta, pareixo una ovella. Li he promès a ma mare que me la posaré molt, que si no, s'enfada. Ma mare es diu Núria com la meua germana. I sí, també té un caràcter difícil com mon pare, tot i que me l'estimo més que a ell. Em comprèn molt millor i no em barallo tant amb ella com amb el pare. La mare sols s'enfada amb mi si no faig el llit o paro la taula per sopar. Però el que no saps Ram, és que odio fer el llit! Així que sempre em malda.

Com et deia abans, t'escric des de casa ma iaia Fina. Avui he dinat amb la família de ma mare. La iaia Fina sempre ens ha comprat tot el que hem volgut, fins i tot quan els nostres pares li deien que no. Avui ens ha dit que el seu regal serà un dia de compres per Barcelona i a la meua germana i a mi, ens ha fet molta il·lusió ja que ens encanta Barcelona i comprar roba.

Crec que no coneixes massa la meua germana. Bé, és diu Núria i és la meua germana bessona. Som molt diferents, tant en físic com de caràcter, som bessones "bibitelines". Ara farà dos anys que ja no anem al mateix institut. Jo, vaig preferir acceptar una beca per a poder entrenar i millorar en l'atletisme (l'esport que practico), en un institut d'Amposta i ella es va voler quedar al mateix, al nostre poble. T'he de dir que fins ara ho havíem fet tot juntes: jocs, estudis, extraescolars... fins i tot les dos estudiem música i toquem el mateix instrument. Ara tot el nostre món ha canviat però ja t'ho explicaré un altre dia. La Núria és un poc pesada a vegades. Sempre ens enfadem, però durem pocs minuts ja que no podem viure l'una sense l'altra.

Ara, aquí casa estan fent les postres típiques de nadal: tot tipus de torrons, galetes de nadal, "polvorons", figures de massapà...

Els meus cosins petits volen jugar amb mi. Et deixo!

27 de desembre de 2016

Estimada Ram,

Ahir no vaig poder escriure't perquè no et trobava! Et faig un breu resum. El dilluns passat, després d'escriure't, ja no et vaig veure més. Per això, al dia següent et vaig buscar pertot i no et vaig trobar. Aquest matí, m'ha trucat la iaia Fina i m'ha dit que davall del sofà t'ha trobat. He deduït que ahir, després d'escriure't, en aixecar-me, vas caure al terra. Per això no et trobava! Quin ensurt!

Aquest matí han començat els entrenaments de Nadal. L'entrenador vol que estem al màxim ja que ara no tenim classes, però jo, ja fa unes setmanes que

no estic al màxim. No em preguntes el perquè. No ho sé. Avui han tocat peses i una mica de tanques. M' he cansat molt.

Ara he quedat amb l'Andreea. Té un any més que jo però ens avenim molt bé. Ella també fa atletisme i la vaig conèixer l'any passat a l'institut. Des del principi, vam tenir una molt bona connexió, però com diu la meua iaia Ramona "El roze, hace el cariño". I així ha sigut. Hem estat tot l'any juntes, a l'institut, als entrenaments i fins i tot moltes tardes quedem. És un gran suport per a mi i li tinc molta confiança. El que més m'agrada de l'Andrea és que sempre em dona bons consells i em fa riure molt. Sempre riem juntes. Avui hem quedat perquè m'ha dit aquest matí a l'entrenament que m'ha de contar moltes coses i estic molt impacient i encuriosida.

Dijous 28 de desembre de 2017

Hola Ram!

Avui és el dia dels innocents. I jo, com soc molt bromista he decidit gastar-li una broma a la meua germana. T'explico. Aquest matí m'he llevat d'hora perquè tenia entrenament a les 11. El pare i la mare treballen, així que jo i ma germana estàvem soles aquest matí. Quan m'he llevat la Núria estava dormint. Cada matí quan es desperta es dutxa perquè està obsessionada que el seu cabell li quede perfecte. Per això, he decidit fer una broma un poc dolenta. Crec que m'he passat, potser. Li he llevat el xampú d'una ampolla i en comptes de xampú li he posat mel. Quan s'ha despertat, ha esmorzat i ha anat a dutxar-se perquè havia quedat amb Marcel (el seu nuvi). L' he sentit des de la cuina el crit que ha fet quan s'ha adonat del que realment era. Prometo que no li faré mai més una broma com aquesta, ja que li ho ha contat a la mare i al pare i s'han enfadat molt amb mi. La Núria ha estat tot el dia de morros amb mi. Va, ja li passarà, espero.

La teua Mar

Dissabte 30 de desembre de 2017

Hola Ram! No t'he pogut escriure en tot el dia perquè he estat molt ocupada. Aquest matí he tingut entrenament (com tots els dies). Després he dinat amb els meus pares i a la tarda hem anat a Tortosa a comprar-me unes noves ulleres. Les que duc ara estan molt gastades i en prefereixo unes de noves. A l'òptica on hem anat ens ha atès una noia molt simpàtica i, gràcies a ella, ma mare i ma germana, m'he decidit per unes ulleres lila clar i rodones. Segons elles, em quedaven força bé. Després, he acompanyat Núria a comprar-se unes sabates per a la nit de cap d'any, perquè cap de les que tenim a casa li combinaven amb el vestit que durà demà a la nit. També hem anat a una botiga de perfums i maquillatge. Era molt gran! La Núria i jo ens volem pintar una mica per demà la

nit i com no ens pintem gaire, li hem hagut de dir a la mare que ens acompanyés a comprar alguna ombra d'ulls i pintallavis. Finalment ens hem comprat una màscara d'ulls, un pintallavis roig i un corrector. Estem molt orgullosos de la nostra compra. Ara els pares fan el sopar i Núria els ajuda. Jo, estic mirant la tele. No sé si saps de la difícil situació política que està vivint Catalunya. És vergonyós. El govern espanyol tanca persones innocents a la presó perquè els consideren criminals (segons ells per incitar a la violència i per això són criminals) però, per què la justícia no jutja els veraders criminals? No ho entendré mai. No és gens just el que han fet al poble català i al seu govern: molts d'ells estan a l'exili. Indignant.

Bé, t'he de deixar, que em criden per sopar i veurem una pel·lícula a la tele.

T'estimo.

31 de desembre de 2017

Estimada Ram. Avui és l'últim dia de l'any! I també serà l'última vegada que t'escriu aquest any.

M'acabo de despertar. Avui no tinc entrenament! L'entrenador ens ha donat festa. Ara he acabat d'esmorzar i he aprofitat per escriure't ara perquè no podré fer-ho en tot el dia. He de preparar moltes coses per aquesta nit i ajudar els meus pares amb algunes coses per al sopar. Aquesta nit sopo a casa la tia Dolors i el seu marit Alfons. Ella és la germana de la mare. Compartim moltes coses com el gust per la roba. Un dia vaig anar a comprar amb ella i es va comprar més coses que jo! També vindran la iaia Fina, sa germana Marita i una amiga seua (són vídues, com les meues àvies). Després del raïm, jo i la meua germana hem quedat amb les amigues per anar a una festa totes juntes! Vull que aquestes hores passen molt ràpid, si us plau! També estic emocionada perquè em trobaré amb amics que no veig des de l'estiu, ja que jo he estat molt enfeïnada amb els deures de l'insti i els entrenaments. El vestit que em poso aquesta nit és molt bonic. És daurat i negre. Segur que t'encanta! Fins l'any que bé!

T'estimo.

2 de gener de 2018

Bon any Ram! Ahir no et vaig poder escriure perquè em vaig despertar molt tard i a part tenia dinar familiar (com tots els 1 de gener). T'he de contar moltes coses! El dia 31 com et vaig dir, vam sopar a casa la meua tieta Dolors. Al final vam ser molta gent! El sopar va estar molt bo i vaig disfrutar molt amb els acudits

que deia el meu tiet Alfons durant tota la nit! Com diem aquí a la Ràpita, “vaig xalar molt”.

A l'hora del raïm, ens vam ficar tots davant de la tele amb la nostra cadena preferida, TV3. Vaig poder sentir les emocions de tots els que estàvem presents. L'emoció de l'any nou, de l'any que ens esperava. També el comiat d'aquest 2017 que, tot i no ser el millor per a molts, per a mi ha sigut un dels millors. Estic molt contenta de les amistats que he fet i de totes les amistats que he perdut. També per tots els dies bons i per tots els dies dolents, perquè n'he après d'aquests. I sobretot, l'alegria d'acomiar un any meravellós i amb l'esperança que el nou any sigui igual o millor. M'he posat filosòfica. Una de les moltes facetes meues que tinc. M'encanta escriure tot el que sento. Com t'estava dient, ens vam menjar el raïm seguint el so de les campanades i tot seguit vam brindar tots amb una copa de cava a la mà.

A les 12 passades havíem quedat amb les amigues per anar a la festa de cap d'any. I va ser una nit molt especial.

....

La teua Mar

5 de gener 2018

Estimada Ram! Avui no et podré escriure gaire perquè estic molt atrafegada. Aquesta nit són reis i demà també. Des que tinc memòria, a casa meua sempre hem celebrat els reis.

Els meus cosins, cosines, tiets i tietes, i també les meues dos àvies, venen a casa nostra després de la cavalcada. Els meus pares, amb l'ajuda de les meues ties han estat tot el matí preparant el sopar per aquesta nit. Més tard, obrirem tots els regals. Primer, les tietes i les iaies donaran els seus regals i després els meus pares també. Ells cada any diuen que no compraran regals per a tots perquè cada vegada som més i els meus cosins i cosines ja són grans. Però aquest any ho han comprat igual. Sempre diuen el mateix.

Ja no estic nerviosa com els altres anys. Ja en tinc 16 i òbviament ja sé que els reis no existeixen, per això he demanat als meus pares i a la resta de família els regals que vull. Així que aquest any no tindrè cap sorpresa, crec.

Et deixo que em crida la mare per acabar d'embolicar alguns regals.

6 de gener de 2018

Estimada Ram,

Els reis han arribat a casa meua i més carregats que mai! M'han regalat moltes coses els meus pares: una planxa per al pèl, un ordinador d'última generació i unes ulleres noves.

La meua padrina m'ha regalat un mocador gris de llana i un collar d'una estrella que m'agraden molt. La tieta Amparo m'ha donat diners perquè me'ls gastis en roba o en el que jo vulgui ja que diu que, si no, ella no ho encertarà. La tieta Dolors també m'ha donat diners. El meu padrí Carlos sempre em fa regals inesperats i molt cars. Com cada any, esperava el seu amb molta il·lusió t'explico. He arribat a casa la meua àvia i em fa :

—T'ha donat la teua germana el regal?

—No -he contestat.

—Vés a buscar-lo—em diu.

Quan l'he obert m'he sorprès. Era una cartera molt petita que havia comprat en el seu últim viatge a Tailàndia. Li he dit que m'agradava molt per no fer un menyspreu, però la sorpresa de veritat estava on menys m'ho esperava... Dins de la cartera m'he trobat molts diners!

Hem dinat i hem fet el tortell de reis. Per cert, ja he estrenat l'ordinador. És super gran i podré fer moltes coses.

T'he de deixar. M'he d'arreglar que ara he quedat per sopar amb les amigues. Però no faré molt tard ja que demà he de fer tots els deures del Nadal que no he fet.

Fins demà!

7 de gener de 2018

Bona tarda Ram!

Recordes que ahir vaig dir que no faria tard? Doncs després de sopar vam anar a fer un cafè a un bar que ens agrada molt. Després vam anar a passejar, pel poble, com sempre fem. Moltes vegades anem al port a veure si estan uns amics nostres de tota la vida amb les motos, i així poder xarrar un poc. Però ahir no vam anar perquè feia molt de fred. Finalment vam decidir entrar en un dels pocs clubs que hi ha al poble. Ens vam asseure i elles van demanar cerveses i altres begudes però com jo no puc beure perquè tinc competicions d'aquí a molt poc vaig preferir demanar una Coca-Cola. Quan ens vam avorrir d'estar assegudes ens vam aixecar i vam anar a la pista de ball, per ballar un poc. Sempre xalem molt ballant totes juntes. Total, que ahir vaig fer molt tard i avui no em podia aixecar! Quin mal els peus i quin mal de cap!

Ara no et puc escriure més perquè he de fer tots els deures del Nadal que no he fet!

La teua Mar

5.2 Estil Salinger

Si de debò vols que te'n parli, segurament la primera cosa que voldràs saber serà on vaig néixer, i com va ser la meua infantesa, i què feia abans d'apuntar-me a atletisme, per què estic aquí i tota aquesta porqueria, però no en tinc ganes. Primer que tot, aquestes coses m'avorreixen massa i segon, no vull que un desconegut sàpigue coses sobre mi. Sé que em vols ajudar i tota la pesca, però jo no vull que m'ajuden. Vull dir que vull que m'ajudes però no. És el meu problema. Bé, no sé exactament què vull dir amb això però és veritat. No vull que m'ajudes. A més a més, els meus pares no cal que sàpiguen que estic aquí. Són molt sensibles amb aquestes coses. Ja saps, coses com la meua filla no està bé o alguna cosa així. Fins i tot, són capaços de venir a parlar amb tu. Però escolta, són bona gent, l'únic és que són més sensibles que una mona, de veritat. Creu-me, no cal que els digues res. Tampoc t'explicaré tota la meua remaleïda autobiografia, només t'explicaré totes les coses que m'han passat just abans d'acabar tan malament i venir a parlar-te. I, si pots, solucionar-me algunes coses...

Vull començar pel dia que vaig marxar a mitjan entrenament. Com ja saps, estudio aquí a l'Institut de Tecnificació i estic becada des de fa 2 anys. Aquí combino els estudis i els entrenaments i està prou bé la veritat... No cal que te'n parle perquè saps més bé que jo el que es fa aquí. Què per què hi vaig entrar? Doncs, perquè els meus pares i el meu entrenador volien que entrés perquè era bastant bona i tota la pesca per a l'esport que practico i tal. Total, que al final me van convèncer i aquí estic.

Aquell dia, el dia que vaig marxar, va ser un dia que ja no vaig poder més. Estava cansada dels entrenaments, (ja que feia mesos que estaven sent horrorosos) de la gent hipòcrita que conec i m'ofenen cada vegada que obrin la boca, dels meus pares que són uns pesats, de l'entrenador, de l'institut. En fi, cansada de tot. Com deia, eren les 12 o alguna cosa així del matí i, com tots els dies a aquesta hora, estava entrenant. Aquell dia estàvem al gimnàs, fent peses. És una merda fer peses, de debò que sí. Segur que mai has experimentat alguna cosa com fer peses i tota la pesca de l'atletisme. Fer peses és una merda, si vols que et digue la veritat. Però és un tipus de cansament que m'agrada molt de totes maneres. A més a més, estava de mal humor aquell dia perquè la competició que havia tingut el cap de setmana no m'havia anat massa bé. És més, m'havia anat com una merda... Ja estava prou malament quan el meu entrenador em va cridar:

—Mar, vine!

Vaig anar molt lenta cap on era ell. Sabia el que m'esperava. L'hauries de veure, estava molt enfadat, si vols que et digue la veritat. Aquella cara me la coneixia prou bé. Era la cara de "ara et toca bronca". Quan vaig arribar va començar a parlar, amb veu seca i serena:

—Has de fer alguna cosa. No pots continuar així. Estàs en un centre d'alt rendiment on has de millorar cada any més i competir als campionats més importants d'aquest país. Aquesta és la teua feina i per la qual estàs aquí. No sé què et passa, però t'has d'espavilar. És el que demanen tots els anys la federació. Potser ja no et mereixes la beca...

—Ja. —vaig murmurar.

—Sí... ja... Penses fer alguna cosa?

—Sí..

—Jo de tu per a l'any que ve em miraria un altre institut per estudiar, t'ho dic molt seriosament.

—Vale.

—Vale? No penses dir res més?

—Què vols que et digue? Fa més temps que ho noto jo que tu. No em sento com l'any passat. Ja t'ho he dit molts cops. —era veritat, no sé què em passava.

—Abans d'entrar et vam advertir. S'entrena molt i heu de ser els millors. Heu de sortir d'aquest institut sent els millors.

—Vale.

—Vale, vale... sols penses dir això?

—Sí.

—Molt bé. Comença a mirar instituts per a l'any que ve. Aquí segurament ja no estaràs.

M'anava el cor a cent. Em sentia molt impotent de no poder dir res i també de no haver canviat la meua actitud aquests últims mesos. Sóc una noia molt perfeccionista. És probable que per això l'actitud que havia adoptat aquests últims mesos havia sigut tant pessimista i tan derrotadora. Quan les coses no surten com a mi m'agradaria em poso molt nerviosa, vull dir, m'agrada que les coses surten com han de sortir i, si això no ocorre, que és sempre, m'estresso. No vull que penses que sóc una malcriada o la típica que vol que tot siguen flors i medalles sense esforç abans, sinó que com a humans que som, moltes vegades les coses no surten com volem i ens podem agobiar. Ja sé que és habitual en adolescents que són esportistes. El llançament de martell és una modalitat dins de l'atletisme que requereix molta potència, força i sobretot molta tècnica. La malparida tècnica. És difícilíssima, si vols que et digue la veritat. Ja sé que cada esport té el seu, no cal que m'ho digues. Però l'atletisme i especialment el llançament de martell és un esport molt sacrificat i potser no estic preparada psicològicament.

Com deia, quan l'entrenador va acabar, em vaig sentir com si m'haguessen pegat molts cops de puny. Estava molt decebuda amb mi mateixa però també amb les paraules que va usar per dir-m'ho. El que vaig fer va ser sortir fora del gimnàs sense que ningú se'n donés compte. Quan l'entrenador i els meus companys s'adonessen jo ja seria ben lluny. Necessitava temps per a mi, temps per pensar. Però el que volia realment era ser invisible durant un temps. Vaig sortir i vaig anar a la residència on m'hi instal·lava per canviar-me de roba i

preparar la maleta. Volia marxar uns dies. No m'importava si quan se n'adonessen a l'institut, truquessen els meus pares. Per una banda, el meu pare estava navegant des de feia dues setmanes i no tornaria en un mes. I, per l'altra banda, ma mare havia marxat a França a veure la seua tieta Caroline o alguna cosa així. A aquesta dona no l'he coneguda mai si vols que et digue la veritat, però em feia gràcia que ma mare l'anés a veure. Durant el transbord va perdre el mòbil i ens va trucar des de casa la tieta Caroline dient-nos que no podria parlar-nos massa, si no fos des d'una cabina o des d'un telèfon fix. No calia que em preocupés. A més, ma germana hi estava poc a casa també. Vull dir que si trucaven a casa quan notessen la meua absència no hi trobarien a ningú i a més, si trucaven als meus pares tampoc podrien contactar amb ells.

Quan m'estava acabant de fer la maleta, vaig decidir què faria de debò: fotria el camp de l'institut aquell mateix matí. Vull dir que no esperaria al dimecres ni res d'això. No tenia ganes d'estar-me per allà més estona. Em posava massa trista i solitària. O sigue que vaig decidir agafar una habitació en un hotel de Tarragona o alguna ciutat que em conegués prou. Vaig agafar el bus de les 13:00. No sabia on anar i a qui trucar. Havia agafat prou diners per poder fer el que vulgués. Durant el trajecte vaig estar mirant pel mòbil algun hotel econòmic i tot això. M'ho prendria amb calma fins al dilluns, vull dir que descansaria un poc de tot. Després, el dilluns, tornaria a casa ben descansada i amb bona lluna, ja que aquests últims mesos el meu caràcter era «enutjós». No suportava a ningú. També vaig pensar amb els meus pares si se n'interessaven que m'havia escapat uns dies. Ma mare es pot arribar a posar molt histèrica. Però no és gaire dolenta quan ja ha paït bé una cosa. O la cara del meu pare quan se n'enterés que l'entrenador m'havia dit que em busqués un altre institut. Sabria que es sentiria molt decebut amb mi. No vull que les persones que m'importen se sentin decebudes amb mi. Però és l'únic que sé fer. Cagar-la sempre, arruïnar-ho tot. Clarament jo necessitava una mica de vacances, una desconexió total. Tenia els nervis destrossats, si vols que et digue la veritat. Vaig escoltar música durant tot el viatge fins a Tarragona mentre mirava per la finestra. Em sentia molt trista. A més, tinc una merda de mania que quan estic trista escolto música trista, per encara sentir-me més trista. No ho entenc ni jo.

Quan vaig arribar a Tarragona vaig agafar un taxi. Li vaig dir que em portés a l'hotel Lurin. Un hotel prou econòmic que m'havia dit el xofer del bus. Em coneixia prou bé Tarragona, és més, era una de les meues ciutats preferides. L'Hotel es trobava al centre mateix de Tarragona, davant de les Rambles. Abans d'anar-hi vaig estar caminant més d'una hora pels voltants. Em feien mal les cames d'estar tantes hores asseguda. Més tard em vaig inscriure. Em van donar una habitació dolentíssima, amb una finestra sense vistes que donava davant d'un bloc de pisos. No ho dic pas de broma quan dic que aquell hotel

era ple d'histèrics. Sort que no recordo les seues cares. Segurament jo era l'única normal que hi havia en tot l'edifici.

Sense traure'm l'abric vaig estar escodrinyant l'habitació. Era petita i acollidora, suficient per estar-hi pocs dies. Em vaig fixar en un armari que hi havia davant meu. Era un armari bastant vell, però el vaig trobar fascinant. M'encanten les coses antigues i tota la pesca. El que ara diuen "vintage" i que està molt de moda. L'armari em va recordar els meus avis paterns. Les tardes d'estiu quan jo i la meua germana jugàvem a amagar-nos per casa d'ells. Jo sempre m'amagava en un armari com el de l'habitació de l'hotel Lurin. Va anar de ben poc que quasi no truco la meua àvia per explicar-li-ho tot i que em vingués a buscar, de debò que sí. Però vaig mirar el rellotge del mòbil i em vaig adonar que, per una banda, era massa tard per trucar a una dona de 88 anys que a les 7 de la tarda ja ha sopat i està dormint i preocupar-la. I per l'altra banda, ella no em podria venir a buscar. Finalment vaig contenir les ànsies de trucar-li perquè em posaria a plorar i l'espantaria. Em vaig adormir.

No sé quina hora era quan em vaig despertar però ja s'havia fet fosc. M'havia passat més de dues hores plorant gitada al llit mirant el sostre. Estava malament, molt malament. El meu entrenador va estar present als meus pensaments durant tota la tarda. S'havia passat aquella vegada. Em vaig aixecar. No podia estar més allí asseguda donant-li voltes. No. No volia estar trista. Quan em vaig aixecar em vaig adonar del "cutre" que era aquella habitació. Els mobles pareixien dels anys 50 o 60, les parets estaven mal pintades i brutes... Quina pena d'habitació. Com m'havia pogut recomanar aquell hotel el xofer? Usualment no segueixo les recomanacions de la gent. Tinc un gust peculiar, si vols que et digue la veritat. El que a mi em pot parèixer una meravella, a un altre li pot parèixer un desastre. I al revés. L'última vegada que vaig recomanar una pel·lícula que a mi m'havia fascinat, em van dir que tenia molt mal gust. Així que, per a què malgastar el temps recomanant? Sempre hi haurà algú a qui no li agradarà. Tots tenim gustos diferents.

Vaig entrar al bany per arreglar-me i sortir a fer una volta o, almenys sortir de l'hotel durant unes hores. Estava deprimida de collons. Quan em vaig mirar al reflex del mirall vaig veure una noia lamentable. Sempre he sigut una noia molt expressiva i, quan alguna cosa em preocupa se'm nota molt fàcilment amb les expressions facials que hi poso. La meua imatge era lamentable. Tenia els ulls rogíssims i els cabells despentinats em tapaven una mica la cara blanca que portava. Era increïble com en unes hores havia canviat totalment. Pareixia una altra. Vaig continuar mirant-me en aquell mirall durant uns segons més. On volia anar amb aquell aspecte? Vaig decidir dutxar-me. M'encanta dutxar-me, em relaxa, de debò que sí. Quan vaig acabar em vaig assecar amb unes tovalloles que hi havia penjades davant la dutxa i vaig sortir fora un altre cop. Havia pensat trucar a la Clàudia. Era la filla d'uns bons amics dels meus pares.

Ens coneixíem des de feia bastants anys. La Clàudia és un poc més gran que jo, té uns 19 o 20 anys crec i és de Reus, però recordava que ja feia dos anys que estudiava a Tarragona. Li vaig enviar un whatsapp dient-li que estava per Tarragona, per assumptes de l'atletisme o que no tenia classe o alguna cosa així.. Li estava mentint, clarament. També li vaig preguntar si volia quedar amb mi per veure'ns i anar a "pendre algo" a algun lloc. No va tardar gaire a contestar-me. Em va escriure que tenia moltes ganes de veure'm i que em passaria a buscar on jo li digués sobre les 11 de la nit, o alguna cosa així. El que no em va dir va ser que quedariem amb unes amigues seues; me'n vaig assabentar quan ens vam trobar.

Quan vaig rebre el missatge de la Clàudia li vaig contestar l'hora i el lloc on estava per tal que em passés a buscar al cap d'una hora. No li vaig dir en cap moment que estava instal·lada en un hotel. No li interessava de totes maneres. Abans de deixar el mòbil carregant-se vaig seguir mirant algunes converses del whatsapp. Tenia més de 100 missatges de grups on parlaven de temes que no m'interessaven. Saps aquells grups on no saps qui et va afegir i sols parlen de tonteries? Doncs jo hi estava en molts de grups de merda com aquests. Vaig seguir mirant els xats, però em vaig fixar en un xat en especial: el de les meues amigues. El grup es deia "La peña escarlata". Fins i tot tenim una rima. "La peña escarlata, bebemos todas menos Marta." És molt penosa, la frase, però ens la vam inventar fa un any o dos per festes del poble quan ja vam començar a beure alcohol algunes nits de festa i ens feia gràcia. Era com alguna cosa que era nostra i de ningú més. La Marta, com diu la frase, no bevia, però ara fa uns mesos que ja ha començat a provar i beure alguns cubates. Fins i tot un dia va acabar molt malament. Em sentia culpable perquè vam ser nosaltres qui vam insistir tant per tal que begués. No ho haguéssim hagut de fer. Ho dic en serio. Vaig tenir molta por que acabés a l'hospital. Els dies següents vam fer bromes amb la frase que ens havíem inventat 2 anys enrere fins i tot la volíem canviar: "La peña escarlata, bebemos todas hasta Marta". Però la frase va durar tan poc com la nit de borraxa de la Marta. La Marta volia estudiar medicina i deia que si bevia era dolent, que perdria neurones per memoritzar i tota la pesca.

T'explicaré el que havien enviat pel grup. Estaven parlant (com sempre) la Marta i la meua germana. Sempre, però sempre, pregunten: qui surt este dissabte o si anem a alguna festa. I si no contestem les altres, ens obrin per privat una a una. Són molt pesades si vols que et digue la veritat. Però es preocupen molt per la cohesió grupal. No volen que es perda el contacte entre les 5 que som. Jo i la Maria, que és la més tímida, estudiem a Amposta però en diferents instituts, i elles, la meua germana, la Marta i la Paula, al meu poble, Sant Carles de la Ràpita. Llavors, vaig adonar-me que la Maria va passar una fotografia d'un es grup de nenes petites somrients sentades dins d'una classe i un text adjunt que hi posava: Sempre. Aquelles noies érem la Paula, la Maria, la meua germana i jo. La Marta no hi estava, ja que la vam conèixer a l'institut. Amb la

Maria i la Paula havíem sigut amigues des de la infantesa. Sempre ens havíem portat bé i són les que quasi sempre surten als àlbums que tinc a casa de quan era petita. La meua mare i el meu pare ens feien moltes fotos i després ens les recollien en àlbums. Tinc més àlbums que fotos, de debò que sí. Aquella fotografia segurament ens l'havia fet la mare de la Maria, i, em va captivar. Collons. Tot havia canviat tant! Era molt feliç amb aquelles 3 xiquetes que encara no sabien res, que vivien en la ignorància i que la seua única preocupació era no pintar fora de la ratlla i que no les maldés la professora per parlar o per riure. Ens encantava jugar per allí i ens encantava la nostra escola: l'Horta Vella. La millor escola del poble i del món, almenys per a nosaltres. Allí vaig créixer i vaig fer molt bones amistats. Algunes però, ja no hi són, però amb algunes tan bones com les meues, no en vull d'altres. A la merda els altres. Cadascuna té un estil i una personalitat diferent, i això és el que més m'agrada. Però tampoc cal que te'ls explique ara.

Com et deia abans, vaig apagar el mòbil i el vaig deixar carregant-se. Havia quedat amb la Clàudia a les 11 a l'entrada de l'hotel Lurin. M'havia d'arreglar un poc. Almenys un poc. Si anava a sortir amb la Clàudia, havia d'aparentar la seva edat per tal que em deixessen entrar als bars. A més, la Clàudia sempre va molt arreglada.

Mentre pensava amb el que m'havia de posar per sortir, vaig anar on havia deixat la maleta feia unes hores. La vaig obrir. No havia agafat molta cosa amb les presses de sortir de l'institut i que no m'enxampés ningú. El que em va sorprendre és que sortís de la merda d'institut on estudiava i que ningú encara hagués notat la meua absència. Em sentia molt sola. No li importava a ningú, de debò que no. És igual. Vaig treure de dins de la desordenada maleta algunes bruses i pantalons per decidir el que em posaria per sortir. Primer, em vaig posar una brusa negra de flors grogues. M'encanta el color groc, és un color lluminós que sempre m'ha agradat, des de petita. Em recorda les vacances d'estiu. Com era hivern, vaig voler posar-me una brusa d'estiu, per recordar els moments feliços a la platja o a la gelateria amb les meues amigues, les festes del poble o els dies a la casa d'estiu on passem les vacances d'estiu tota la família. De debò que sí. No tinc la merda de classes, entrenaments i tota la pesca. Sols hi ha diversió.

Em vaig ficar les converses blanques i em vaig anar a assecar-me els cabells al bany. No hi havia assecador per als cabells, així que em vaig apanyar amb les tovalloles velles de l'hotel.

Quan vaig sortir del bany vaig anar a buscar el mòbil, la cartera amb diners, un jersei de llana que em faria de jaqueta per si teia fred i les claus de l'habitació. Quedaven 10 minuts perquè em vingués a buscar la Clàudia al lloc on havíem quedat. No faria tard. Sempre faig tard a tots els llocs. En canvi, odio quan la gent fa tard. Una vegada, fins i tot, vaig conèixer una professora que sempre treia als alumnes fora de classe si no hi arribaven a hora. Vull dir, que

haves d'estar a classe abans que sonés el timbre, si no, no et deixava entrar o t'humiliava davant de tothom, la malparida. El que vaig fer jo, va ser que el dia que va arribar tard ella, em vaig aixecar i vaig marxar de classe. Sense dir res. Ho sé. Soc molt impulsiva i havia tingut un mal dia. Vaig estar dos setmanes sense entrar a la seua classe. No perquè jo no volgués, ni perquè arribava tard (que van ser poques vegades) sinó perquè ella no em deixava entrar. A més de dolenta, rancorosa. Ho tenia tot aquella dona. Ni recordo el nom, ni l'assignatura que donava. Fa uns mesos em van dir que havia renunciat. Millor per a tothom, creu-me.

Mentre tancava la porta de l'habitació em vaig adonar del vell que era aquell hotel. El pany de la meua porta estava rovellat, els quadres del passadís estaven plens de pols, la decoració... Tot i que tenia el seu encant, seguia sent un hotel vell i un poc brut, de totes maneres. Vaig voler agafar l'ascensor, però no em vaig fiar. Si em quedava tancada en aquell ascensor vell, m'agafaria alguna cosa. Tinc fòbia als llocs tancats. No m'agraden, de debò que no. Per això vaig baixar per les escales. La recepció pareixia un poc més moderna, potser per la decoració.

Quan hi vaig ser fora em vaig adonar de dos coses. Una era que feia més fred del que em pensava, i l'altra, que ja era molt fosc i no hi havia massa llum. Com la Clàudia no arribava vaig decidir creuar el carrer on hi havia més llum i així aprofitaria i miraria l'aparador d'alguna botiga de roba. M'agrada observar els aparadors de roba, tot i que m'agrada més entrar a la botiga i veure el de dins, la seua essència. (...) No vull jutjar una cosa per l'exterior o pel que aparente. Mentre esperava la Clàudia vaig veure a moltes colles de nois i noies passejant per les rambles i entrant a bars. Altres, portaven en bosses de plàstic el que segurament devia ser l'alcohol. Al passar tanta gent per davant meu amb botelles d'alcohol i molt mudats em vaig adonar que era dijous, i els dijous, molts universitaris surten de festa. Això ho sabia per les meues cosines Gemma i Míriam. Quan elles estudiaven a Barcelona, els preguntava què era el que els hi agradava més de la carrera. Elles, em deien els dijous la nit i començaven a riure. Jo no ho entenia, era una nena, però les cares de la meua tieta quan deien això davant meu ho deien tot. Anys més tard, ho vaig entendre. Els dijous era com un dissabte de festa per als universitaris. Pot ser que a la meua cosina Míriam li agradaven tant els dijous que per això no va acabar la carrera. Mai. Es va canviar 3 vegades de grau. Primer farmàcia, després medicina i a l'any següent infermeria. Finalment va dir que la seua vocació "principal" eren els nens i ara ja va per l'últim any d'educació primària. Espero que l'acabe perquè si no quedarà com una indecisa. La meua tieta es va gastar un munt de diners a pagar cada una de les carreres que ella anava triant cada any i, si ara, després de canviar 4 cops, li pega per dir que la seua vocació són els animals i vol fer veterinària, em faria molta gràcia. El problema és que la gent que té diners no dona tant de valor a les coses com una persona que no en té tants. Dona igual.

Quantes carreres ha de començar? No em volia imaginar el futur de la meua cosina. Em feia pànic. Sempre he pensat que sols ho feia per molestar als seus pares. De totes maneres és molt gandula, si vols que et digue la veritat. No sé si arribarà a acabar-la mai.

La Clàudia no va trigar gaire i, quan ho va fer, ho va fer de la manera més escandalosa que podia, com sempre. Es va parar un cotxe negre enorme davant meu. Va baixar la finestra i em va cridar:

—Mar, soc jo! Munta que fem tard! Va!

Vaig muntar i em vaig assentar al seu costat. Quan hi vaig ser a dalt, la Clàudia em va abraçar i em va fer dos petons. Odio que em facen dos petons. Sempre ho he odiat. La majoria de gent ho fa perquè sàpigues que són educats, que són agradables o alguna cosa així. A mi no m'ha agradat mai, de debò que no. Una persona pot ser bona i educada sense fer-te dos petons. Quan era petita observava els meus pares quan es trobaven amb amics pel carrer. Per l'amor de Déu. Hauries d'haver-los vist. La meua mare sempre feia petons quan es trobava amb algú. Què pretenia fent dos petons? Sempre ha sigut una dona educada, bona i amable, no calia que ho demostrés besant a gent que el més segur era que no es coneguessen de res, per tal que semblés més educada. Dona igual, era una pregunta que sempre m'havia fet.

La Clàudia estava guapíssima. Sempre ho ha sigut però ara la notava diferent, més gran, més dona i menys nena. O potser era la quantitat de maquillatge que portava. Quin invent això del maquillatge. Em va dir que em portava a un club exclusiu de Tarragona i que allí havíem quedat amb unes amigues seues de la Universitat.

—Em pensava que sols anàvem tu i jo a prendre alguna cosa—vaig dir-li.

—No t'ho havia dit? Em pensava que sí. És que avui és dijous, tots els dijous se surt aquí...és com una tradició. Ja veuràs són molt simpàtiques les meues amigues— va intentar excusar-se. Segur que no m'ho va dir perquè sabia que em tiraria enrere.

—Ah. Vale, no passa res— vaig mentir. Em donava igual, realment.

Vaig estar uns minuts en silenci mirant per la finestra. La Clàudia va encendre la ràdio mentrestant.

—Ei , escolta— va dir mentre l'encenia.— No crec que t'ho demanen però per si de cas, posa't les sabates de dins la bossa que està al seient del darrere. Et faran més alta.

—Que em demanen el què? Vaig bé amb les sabates que porto. Vaig còmoda... —vaig dir-li.

—El DNI et demanaran! Au, vinga posa-te-les. No vull passar vergonya si no ens deixen entrar.

—Si igualment soc més alta que tu... —vaig intentar contestar-li. Però em vaig adonar que no valia la pena discutir per unes sabates i vaig callar. Si volia desconnectar un poc, sols podia fer-ho amb la Clàudia. No coneixia ningú més.

I no volia passar-me la nit a la merda d'hotel on hi estava. Així que, vaig agafar la bossa i, quan vaig traure les sabates, em vaig preguntar qui havia inventat allò. Eren unes sabates boniques, no dic que no, però tenien un taló d'un pam. Mai havia portat unes sabates així. Però no volia ratllar la Clàudia, igualment no m'hagués escoltat fins que me les fiqués. Pot arribar a ser així de repel·lent, de debò que sí.

Va aparcar el cotxe amb dificultat. Crec que anava un poc beguda. Perquè va xocar amb el cotxe de darrere més de tres vegades. De veritat havia d'anar beguda, ja? I conduir?

Abans de baixar, es va repassar el maquillatge al mirall de davant. Anava molt maquillada i encara se'n ficava més.

—També has d'entrar maquillada. Se't veu cara de xiqueta. Posa't pintallavis o alguna cosa.— em va dir mentre em donava un bolso ple de productes.

Si vols que et digue la veritat, no em volia maquillar. M'era igual si no em deixaven entrar per parèixer una xiqueta. Preferia tornar a l'hotel a entrar amb ella. M'estava ficant molt nerviosa la Clàudia, de debò que sí. La recordava diferent. La ciutat l'havia canviat. Al final, sols em vaig posar pintallavis i una ombra d'ulls. No m'agrada anar molt maquillada. M'agrada tocar-me la cara i amb maquillatge no hi puc. De debò que sí, sempre estic tocant-me la cara. Soc molt pesada. És una mania que tinc. Però si li hagués explicat això a la Clàudia no ho hagués entès. Ningú entén les meues manies.

Quan vam acabar vam creuar dos carrers i vam anar directes al club del que m'havia estat parlant durant tot el viatge. Era tal i com me l'havia descrit. A l'entrada hi havia un noi força jove que no entenc encara ara la seua feina. Es veu que el noi es dedicava a dir bona nit a tothom que hi entrava per la porta. Em feia gràcia. T'han de pagar molt bé per a dir milions de vegades bona nit a gent estúpida que ve a llocs estúpids i ridículs com aquest. Admirava aquell noi, de debò que sí. Jo no ho faria, no podria.

Com deia, el local era molt ridícul. Es notava que era per a gent amb diners i tota la pesca. Les llums de la sala eren de colors roses i liles, hi havia moltes taules amb noies i nois bevent, la barra era enorme i plena de botelles i copes... Era un paisatge molt interessant. La Clàudia anava molt segura per aquell bar. Es saludava amb tothom. Fins i tot els cambrers la coneixien i li feien "miradetes" de complicitat. Es notava que venia sovint. Jo, en canvi la seguia com podia. No podia caminar amb aquelles sabates. De veritat que la gent porta això? Quin rotllo. La Clàudia va seguir caminant i caminant fins que vam arribar a una taula on hi havia 4 noies i 2 nois. Els sofàs on estàvem assentats eren de pell i la taula estava plena de copes. Els va saludar i em va presentar. Em vaig mirar als amics de la Clàudia. Eren una colla de creguts, de debò que sí.

Elles, anaven més pintades que la Clàudia i portaven uns pèls de perruqueria, de revista. A més, la roba que portaven era la típica que porta un persona creguda, no sé si m'entens. No recordo els noms de totes les noies. M'és igual de totes maneres. Sols recordo els noms de les que anaven en vestit: la Laura i la Martina. M'encanta les noies que porten vestit i que a més saben portar-lo, no sé si m'entens. Les altres dos eren "rossíssimes" i parlaven molt fort. Les vaig estar mirant durant tota la nit. Pobres, era depriment. Em preguntava què els esperaria a la vida. Vull dir, quan acabessen el coi de carrera que feien. Me les imaginava que es casarien amb "tios atontats". Tios que sols saben parlar de futbol i dels seus meravellosos cotxes, tios que s'emprenyen a més no poder si els guanyes al billar o alguna cosa així, tios que et parlen malament quan alguna cosa no surt com volen... tios imbècils.

Els 2 nois que estaven amb elles es deien Ricard i Aleix. Eren uns creguts, també. Anaven en camisa fins i tot. El Ricard no parava de parlar d'ell mateix. El vaig escoltar un moment. Quan una persona diu més de 5 vegades la paraula "jo" en menys d'un minut, té moltes possibilitats de ser un gran egocèntric. Odio les persones egocèntriques. Primer que tot, perquè destrueixen relacions i a més es destrueixen a si mateixos sense adonar-se'n. Segon, no té res de bo ser un egocèntric. L'únic que té de bo és que et cuides més a tu mateix, però arribarà un punt en què els altres s'oblidaran de cuidar-te, i això sí que és una merda. Fes-me cas, si veus mai una persona egocèntrica, corre. Corre com si t'anés la vida. De debò que sí.

Com jo no podia córrer perquè em fotrien fora del bar, em vaig aixecar i vaig anar a la barra a demanar una altra copa. Ja feia una hora que estàvem bevent i m'havia d'aixecar uns minuts. Caminava un poc de costat, però no sabia si era per l'alcohol o per la merda de sabates de la Clàudia. Vaig anar fins la barra i em vaig demanar una copa. Començava a veure borrós. El cambrer, no em va demanar el DNI ni res quan vaig demanar-la. El que sí que va fer va ser parlar-me mentre em preparava la copa. Em va preguntar si estudiava aquí i tota la pesca i li vaig dir que sí. Una mentida com una casa, però no m'apetia contar-li la meua vida a una persona que no conec de res. I ves a saber si és un assassí o alguna cosa així. Soc molt exagerada a vegades, sempre penso en el pitjor. Li vaig dir que estudiava periodisme i que era el segon any. S'ho va creure tot. Per dins em partia de riure. Vam estar parlant uns minuts sobre el meravellosa que era la meua carrera. A vegades soc fabulosa mentint, de debò que sí. Al final em va dir que m'invitava per ser molt simpàtica i tal. Li vaig dir molts de cops que no, que ho pagava jo amb els meus diners. Realment ho volia pagar jo, però va insistir tants cops que em va avorrir moltíssim i el vaig deixar fer.

Quan vaig tornar a la taula faltaven les dos noies rosses. El Ricard, va dir-me que havien anat a la pista de ball. Millor, parlaven molt fort i em ficaven nerviosa. Els altres, però, vam seguir allà, parlant i bevent. Parlaven de coses estúpides, criticaven les seues "amigues" que acabaven de marxar a ballar... el

que odio més encara que les persones egocèntriques són les persones xafarderes. No puc, de debò que no. En teoria eren les seues amigues a les que estaven criticant. Van caure'm encara pitjor. Quan una persona critica algú davant dels altres és perquè no té res bo per dir d'ella mateixa. I era veritat. Pel que havia vist durant tota la nit, els amics de la Clàudia eren estúpids. Els que sempre critiquen els defectes dels altres, amb els altres criticaran els teus. Segurament haurien dit alguna cosa de mi quan jo havia estat a la barra. Quina ràbia em feia això tu. Prefereixo que m'ho diguen a la cara, per poder defensar-me. No podia estar més temps escoltant com criticaven les seues pròpies amigues. A més, ja estava borratxa. Em vaig aixecar.

—On vas ara?— va dir-me la Clàudia.

—Marxo, estic cansada.— vaig dir mentre acabava d'aixecar-me del tot. Amb aquelles sabates que portava no em podia aixecar bé.

—On aniràs, ara? I sola?— va dir-me la Clàudia. Es notava que s'estava rallant.

—No et preocupis. Agafaré un taxi— vaig intentar-li dir. Començava a arrossegat les paraules. Havia begut massa. Mai sé quan he de parar.

—Què dius tu ara?— s'estava enfadant.

—No vull estar més estona aquí. Vull marxar...— estava a punt de contestar-li que volia marxar per culpa d'ells. Per culpa dels seus amics tan falsos. I d'ella, de no dir res i defensar les seues amigues quan les estaven criticant. Havia de marxar de seguida si no ho soltaria tot i faria un espectacle.

—Per l'amor de Déu...— va començar la Clàudia. També arrossegava les paraules.— Ara que ho estem passant bé...va tia queda't!

—Si súper bé, però ja en tinc prou. No m'ho passo bé...no necessito passar-m'ho bé així. Marxo— estava avorrida i farta.

—Ja ho sabia jo això...quan creixeràs d'una vegada?

—Adéu Clàudia— vaig marxar finalment.

Mentre anava caminant pels carrers de Tarragona, buscant un taxi per tornar a l'hotel, pensava en allò que m'havia dit la Clàudia: quan creixeré d'una vegada? Clàudia m'havia decebut, de debò que sí.

Obro els ulls i estic al meu fastigós llit de l'hotel Lurin. Com és possible que tingue tant mal de cap? Em giro cap a la meua dreta i veig una ombra, tot i que no distingeixo qui és, ostres!

—Mama?

Això és tot el que et penso explicar. No et puc contar què vaig fer quan vaig arribar a l'hotel i tot lo rotllo, perquè no me'n recordo de res. Anava beguda. Tampoc sé com els meus pares havien sabut on m'estava. El que sí que sé, és que enviar-me a tu, i contar-te tot això m'ha fet reflexionar. M'ha fet reflexionar sobre la vida que vull. El camí que vull seguir. Aquelles poques hores que vaig estar per Tarragona em van fer reflexionar. Vull dir que sí, que he canviat.

M'he adonat què, amb el pas del temps i com aniré creixent, la meua manera de viure i la meua manera de pensar també canviarà. No he de tenir por...

5.3 Estil Goethe

De: Mar .Capmany

Assumpte: t'enyoro

Data: 9 de juny de 2018 23:56

Per a: Rosa Pla

Estimada Rosa,

com estàs a l'alta punta de món i no et puc enviar "whatsapps" perquè mai uses el mòbil o no tens bateria t'enviaré correus electrònics. Almenys, sé que els llegiràs perquè uses el correu per a la universitat i tot això. Si et soc sincera, jo en canvi, mai he enviat cap correu electrònic a ningú. Ni tan sols l'uso, el correu electrònic. Ja saps, he nascut en una altra època. Sols l'utilitzo per enviar treballs a professors. Però si aquesta és la única manera que puguem parlar, faré un esforç.

No saps tot el que ha passat per aquí. Fliparàs. Ara farà uns mesos, vaig escapar-me de la residència, de l'institut. Em vaig barallar amb l'entrenador i estava cansada de tot...no podia més...em sentia molt totsola...no sabia què em passava. Se'm va acumular tot i vaig petar. Total, que ma mare i mon pare me van pillar i he estat anant fins fa uns dies al psicòleg del centre perquè se pensen que tinc un problema. No en tinc cap de problema, l'únic que volia era canviar d'aires per adonar-me d'algunes coses, i sobretot per pensar.

Ara estic millor, però. Vaig a classe tots els dies, els entrenaments van millor i les competicions també. Finalment vaig aconseguir la 5ena plaça al campionat de Catalunya. M'esperava menys, igualment. Aquest any no havia fet res i ja ho saps. És igual, l'any que bé més i millor, no?

Aquest any ha sigut súper estrany sense totes vatros. A mesura que anaven passant els anys anàveu acabant l'insti i després començàveu la uni. Primer tu, després l'Anna, la Cristina, l'Ashley i aquest pròxim any marxa Andreea. Me sentiré més totsola que mai. Quin rollo. M'avorriré molt. Ja sé que quan acabeu classes i tot entrenem juntes a l'estiu però se'm fan difícils les setmanes sense vatros.

Contesta'm. No tardes. T'estimo.

De: Mar Capmany

Assumpte: sempre igual

Data: 11 de juny de 2018 12:09

Per a: Rosa Pla

Rosa,

Em fa molta gràcia i m'agrada que t'agradi que ens enviéssim correus. De veritat. Sabia que tardaries a contestar-me, però m'has contestat. T'entenc perfectament. Jo també estic en exàmens finals. És un rollo. Sempre dic que no ho deixaré tot per a l'últim dia però ho acabo fent. Avui he fet un examen de matemàtiques que m'ha anat fatal.

De: Mar Capmany

Assumpte: Queeeee??

Data: 11 de juny de 2018 18:24

Per a: Rosa Pla

Que no vindràs fins setembre?

De: Mar Capmany

Assumpte: Viatge

Data: 11 de juny de 2018 18:30

Per a: Rosa Pla

Estaràs tot l'estiu per Sud-Amèrica! Que guai! Però no havies estat ja? Ahh...no, no. Ara recordo que havies estat a Colòmbia unes setmanes fa un any. No he estat ni un sol cop a Sud-Amèrica. Deu ser molt diferent si ho comparem amb Espanya...

Encara et queden uns dies! M'encantaria venir en tu, però no puc. Ja saps. Els meus pares no em deixarien volar sola, ara. En canvi, si tu estiguessis aquí a Catalunya sí que potser podríem volar juntes, però vius als Estats Units.

Ja parlarem. Tinc molts de exàmens i encara no he començat a estudiar. Ja t'escriuré.

T'estimo.

De: Mar Capmany

Assumpte: l'm sorry

Data: 16 de juny de 2018 16:52

Per a: Rosa Pla

Ho sento per no haver-te contestat aquests dies. Ja sabies que tenia molts d'exàmens. Aquest dissabte és l'aniversari de la Marta i li hem organitzat una festa sorpresa. Saps qui és la Marta, no? La que sempre que vens a la Ràpita parleu del seu cantant preferit i que li agrada el *reggeaton* com a tu. Segurament després sortirem a pendre alguna cosa, però no crec que faci molt tard. Demà tinc un dinar amb uns amics dels meus pares i m'obliguen a anar.

Ja et contaré com va la festa de la Marta.

De: Mar Capmany

Assumpte: ...

Data: 17 de juny de 2018 18:43

Per a: Rosa Pla

És cert que als éssers humans ens atrau el prohibit. És més, quan més prohibit és el que desitgem, més ho volem. Així és que, quasi inconscientment acabem desitjant coses o persones que estan prohibides, com la parella d'una amiga.

És el nuvi de la Marta, Eric. No t'ho havia contat mai però és veritat. Sempre m'ha agradat, però no vaig entendre si el que sentia per ell era amistat o alguna cosa més fins que va començar a sortir amb la Marta. Jo els vaig presentar. Em feia gràcia que dos amics meus anessin junts. No sé en què pensava! Farà uns 5 mesos que van i ella està molt enamorada o això pareix. Però es barallen molt sovint.

L'aniversari de la Marta el va organitzar ell, però algunes amigues i jo el vam ajudar. Va ser una festa molt bonica. Li va agradar molt.

De: Mar Capmany

Assumpte: desesperada

Data: 18 de juny de 2018 14:45

Per a: Rosa Pla

Ho sé Rosa. Tens tota la raó. Són els meus amics i són parella, però estic desesperada! No sé què fer! Però si t'he de ser sincera, jo no ho voldria, no ho he buscat, però ha passat...a molta gent li passa però, per què m'havia de passar a mi? He intentat creure moltes vegades que el que sento per ell és solament amistat. Però m'agrada molt Rosa, no ho puc evitar.

De: Mar Capmany

Assumpte: ...

Data: 19 de juny de 2018 14:23

Per a: Rosa Pla

Creus que no he estat pensant durant molt de temps si sols era alguna cosa passatgera i que no estic enamorada realment? Eric és un noi molt atractiu, però sempre m'havia atret el seu gust per la música. És possible que per això, el miro de més? Sí, pot ser. Però hi ha alguna cosa més que m'agradaria saber. No sé què em passa. Estic actuant molt estrany. Ell sent alguna cosa per mi?

De: Mar Capmany

Assumpte: amistat

Data: 20 de juny de 2018 18:50

Per a: Rosa Pla

Dius que analitze el que passaria. D'acord. Suposem que l'Eric se n'adona que m'agrada i ell sent el mateix per mi i talla amb la Marta... I com em sentiria? Sens dubte, molt culpable i gens feliç. Sé que la relació no funcionaria llavors. A més, si em poso al lloc de la Marta: m'agradaria que m'ho fessen a mi? No.

Com tu dius he de valorar la meua amistat. Els nois venen i van, però les amistats vertaderes són per a tota la vida. No? He de posar la meua amistat en primer lloc, ens coneixem des de fa 6 anys! Ella ha fet molt per mi. Arriscaria una amistat de tants anys per un home? Faria mal a la Marta robant-li el nuvi? És clar que sí.

L'amistat és una cosa ben complicada. És cert que tinc molts amics, com tu vaja, però sols als que de veritat volem contar els nostres problemes és compten amb els dits d'una mà. És molt difícil per a l'esser humà establir vincles tan forts com l'amistat i que perduren al llarg dels dies passe el que passe. A mi, personalment em costa molt. I no vull que per una atracció, encara que sigue molt forta (que ho és) es trenqui la meua relació amb la Marta. Simplement no puc.

De: Mar Capmany

Assumpte: evitar-ho

Data: 23 de juny de 2018 10:58

Per a: Rosa Pla

He decidit prendre distàncies amb l'Eric i la Marta. Últimament estic evitant tot tipus de relació amb ell sobretot. Però és impossible. L'altre dia, vam quedar tota la colla d'amics al port. És el nostre punt d'encontre moltes vegades. Ens encanta el port, però el que més ens agrada és anar allí amb moto. Tots els meus amics tenen moto. Sols jo, la meua germana i la Paula no en tenim. Normalment a mi em porta o la Cristina o l'Arnau, però aquell dia la Cristina feia tard i l'Arnau ja estava allí, i l'únic que encara estava al poble era l'Eric.

Ell sempre porta la Marta, però la Marta no estava al poble, estava de compres amb la seua germana per Tarragona. No va parar d'insistir-me que em portés ell al port pel grup de "whatsapp" de la colla. Li deia que donava igual, que m'esperaria a la Cristina o que ja aniria a peu. El que va fer ell va ser venir-me a buscar a casa. Em vaig quedar morta. Sempre fa coses així l'Eric, està boig. I cada dia m'agrada més.

De: Mar Capmany

Assumpte: ànimes bessones

Data: 24 de juny de 2018 20:08

Per a: Rosa Pla

Som ànimes bessones Rosa, de veritat i t'explicaré per què:

L'altre dia em va dir si volia quedar amb ell per parlar. I, no puc evitar-ho, així que vaig acceptar quedar amb ell. Parla sobre coses molt interessants: em parla sobre llibres, pel·lícules, música, viatges... sap tantes coses! Compartim els mateixos gustos amb tot. Ell com jo, li encanta viatjar i sempre em parla de viatges. A més, li agraden els mateixos grups de música que a mi. Sento una atracció molt gran.

Quan ens miràvem sentia una força, un brutal magnetisme entre nosaltres! No podia parar de contar-me coses i jo no podia parar d'escoltar-lo i dir que sí. Ell se sentia bé amb mi. Es podria dir química? Feia anys que no sentia una química tan forta. Compartim els mateixos principis i valors sobre la vida, el mateix estil de vida...

No sé com explicar el que sento, mai ho havia sentit.

De: Mar Capmany

Assumpte: enamorada?

Data: 27 de juny de 2018 19:07

Per a: Rosa Pla

Rosa,

Si ets la primera a la que sempre escric quan alguna cosa m'ha passat, sigue bona o dolenta, és perquè t'estimo.

Ahir vam tornar a quedar i aquesta tarda també. Ja estic desitjant veure'l. Mai vaig pensar que això passaria. Jo, que dubtava d'enamorar-me! Quina equivocació!

De: Mar Capmany

Assumpte: Marta

Data: 29 de juny de 2018 21:07

Per a: Rosa Pla

Rosa, la Marta ja sap que jo i l'Eric quedem sovint però no hi fa massa cas. Diu que ho entén, que som molt amics... però he de prendre distàncies ja que quan els veig junts em moro. Per moltes coses que sente per l'Eric, la Marta és la meua amiga i Eric és el seu nuvi.

De moment el nostre amor és impossible, i el meu subconscient no vol adonar-se'n. Hauré de marxar i intentar oblidar-lo. Però què dic? No em faces cas, estic massa enamorada. No el podré oblidar ni venint a viure a Estats Units amb tu!

De: Mar Capmany

Assumpte: Londres

Data: 3 de juliol de 2018 20:36

Per a: Rosa Pla

Estimada Rosa,

La solució m'ha caigut del cel: demà marxo a Londres uns dies. Ja et vaig dir que necessitava agafar distància. El meu tiet m'ha convidat a passar uns dies per Anglaterra. Aquesta, serà la prova de foc definitiva, ja que crec que la meua passió per la ciutat londinenca i la cultura anglesa faran que m'oblidi de l'Eric.

Durant aquests dies l'he volgut evitar però ha estat impossible. No sé si són imaginacions meues però crec que ell també em busca.

Quin embolic més gran! He decidit marxar! Desconnectaré, t'ho asseguro. Intentaré no pensar amb ell. A veure si puc!

T'escriuré quan sigue allí. Petons.

De: Mar Capmany

Assumpte: més Londres

Data: 5 de juliol de 2018 22:45

Per a: Rosa Pla

Estimada Rosa,

L'amistat és més difícil que l'amor, per això cal salvar-la com sigue.

T'escric des de Londres, ja. Aquí estic, intentant no pensar en res. La meua vida està sent tan boja que fins i tot he marxat del país! M'he passat tota la tarda caminant per la ciutat. Mai ningú es pot cansar d'aquesta ciutat! És encantadora! Tant prompte surto al carrer em sento envoltada de bellesa. És la meua teràpia.

De: Mar Capmany

Assumpte: engany

Data: 7 de juliol de 2018 12:55

Per a: Rosa Pla

Estimada Rosa,

Dius que tinc pànic de dir-li a l'Eric que l'estimo, que no m'atreveixo. Tens tota la raó, m'estic enganyant. Sí, la bellesa inigualable de Londres no m'ha fet oblidar el meu amor. Tinc por. Tinc por a ser feliç perquè cada vegada que ho soc em passa alguna cosa dolenta. Dis-li destí, dis-li karma, dis-li com vulgues. No tinc sort.

D'altra banda penso en els sentiments, les emocions. I, em pregunto: quin sentit tindria la vida si no ens la juguéssim per allò que ens accelera el cor? A mi se m'accelerà el cor quan estic amb ell, i no puc parar de pensar en perquè he marxat!

El meu cor és una disbauxa de sentiments.

De: Mar Capmany

Assumpte: ...

Data: 9 de juliol de 2018 12:21

Per a: Rosa Pla

Rosa, encara estic aquí a Londres. Em dius pesada, ho sé. Sols et parlo sobre els meus sofriments amorosos i existencials. Però últimament estic més sensible que mai.

Avui he fet Skype amb la meua germana i se n'ha adonat que alguna cosa em passa. Sempre ho nota. El meu problema, a part d'estar enamorada de l'Eric, és que soc molt expressiva si alguna cosa m'entristeix. Els meus ulls ho diuen tot i la meua expressió ho confirma.

No m'agrada aparentar coses que no sento, sentiments que no tinc. Vull sentir, tant si és tristesa com alegria, si no, com sabríem què és la vertadera alegria si no coneguéssem la tristesa? Dir-me Rosa, com ho sabríem? Tant tu, com jo i tothom necessitem un moment d'obscuritat per adonar-nos del que realment brilla en les nostres vides. I jo, pobra de mi, estic perduda.

De: Mar Capmany

Assumpte: la mort

Data: 15 de juliol de 2018 5:00

Per a: Rosa Pla

He somiat que em moria. Em passa sovint. Si em morís, li importaria a algú? El món continuaria, els meus coneguts i familiars seguirien amb les seues vides...fins que es comencessen a morir totes les persones que conec i m'han conegut. Hi arribaria un moment que, no existiria ningú al món que se'n recordés de mi. Em fa molt de pànic això! Tinc por a l'oblit. Això em passa per ser atea. Si fos cristiana, com van ensenyar-me, tindria el consol de la vida eterna després de la mort?

Adeu, amiga. Últimament estic molt filosòfica.

De: Mar Capmany

Assumpte: tornant

Data: 18 de juliol de 2018 15:43

Per a: Rosa Pla

Estimada Rosa,

T'escric des de l'avió. Ja estic tornant. No deixo de pensar en l'Eric. El viatge no ha funcionat? Quin fracàs! El més trist de tot és que quan trobem a faltar a algú, desitgem que segue on segue aquella persona també ens trobe a faltar. A veure si ell també m'ha enyorat! No sé res, ni de la amiga meua tampoc.

De: Mar Capmany

Assumpte: riure

Data: 20 de juliol de 2018 19:43

Per a: Rosa Pla

Avui he quedat amb la Andreea, diu que em veu despistada. Més encara? Tu què trobes?

Amb la Andreea estaré distreta almenys. Em farà riure com sempre. Tinc tantes ganes! M'encanten les persones que em fan riure igual que ella. Si et soc sincera, que ho soc prou, crec que riure és el que més m'agrada fer... més que l'atletisme i que la música! Amb tot això, riure és per a mi, una de les millors qualitats que pot tenir una persona. Intenta ajuntar-te amb persones que et facen riure, prova-ho!

De: Mar Capmany

Assumpte: sorpresa

Data: 23 de juliol de 2018 18:22

Per a: Rosa Pla

Rosa, no sé com dir-te això sense semblar una mal amiga i una pobra enamorada: ahir l'Eric em va trucar i em va contar que havia tallat amb la Marta. Si et soc sincera em vaig alegrar però entristir a l'hora. Com explicar com em vaig sentir! Vam tenir una conversa molt llarga per telèfon: vam parlar del meu viatge, de la Marta, d'ell i dels seus sentiments... fins i tot em va dir que havia començat a sentir coses per una altra persona! El cor m'anava a cent! Era jo potser qui li agradava? Ai, Rosa! Estic tan emocionada!

Hem quedat per veure'ns aquesta nit.

De: Mar Capmany

Assumpte: ...

Data: 23 de juliol de 2018 23:54

Per a: Rosa Pla

Quan la persona de la que t'has enamorat, et mira justament als ulls per dir-te que s'ha enamorat de tu, ha de ser un moment increïble. Ho va ser, però el problema vaig ser jo. Què ha passat amb el que sentia per ell? S'havia esvaït un cop m'havia dit que m'estimava?

No vaig fer cara de sorpresa, ni de emoció... en aquell moment no deia res. Ni una paraula. Estava glaçada. Què em passava? Em deia que era única i que per això s'havia enamorat de mi. Que sempre li havia agradat...mai l'havia vist tan sincer. I que quan vaig marxar a Londres se'n va adonar que em trobava a faltar, que sentia alguna cosa més que amiatat..

El problema era jo. Ja no m'agradava? On està el meu amor impossible!

De: Mar Capmany

Assumpte: ho sento

Data: 30 d'agost de 2018 22:26

Per a: Eric

Estimat Eric,

Soc molt afortunada de sentir-me estimada per tu. Però ja no m'agrades o no m'agrades tant com abans. Això sí, admito que vaig estar enamorada de tu, o almenys, això em pensava. I no m'esperava de cap forma que sentisses coses tan especials per mi.

Quan vas dir que estaves enamorat de mi, vaig sentir dos coses: alegria i decepció. Alegria perquè em vas dir que estaves enamorat, i creu-me que em vas fer molt feliç perquè jo sentia el mateix mesos abans (o això creia). Però, per l'altra banda em vaig sentir molt decebuda perquè te'n vas adonar que t'agradava quan vas tallar amb la Marta. No et culpo (a mi em vas començar a agradar quan vas començar a sortir amb ella). Tots som el secret d'algú, i tu, vas ser el meu.

Durant aquestes últimes setmanes m'he contradit molt. Volia que m'estimesses, però sense fer mal a la meua amiga. Però, m'he adonat que no estic enamorada de tu, que la impossibilitat del nostre amor era el que em feia tenir aquesta sensació tan estranya...

He sentit unes coses per tu que són reals, creu-me, molt reals. Però quan jo les sentia, tu no estaves disponible per correspondre el meu amor, tot el que et volia donar...

Realment trobo a faltar que parlis amb mi. Et trobo a faltar, més del que mai sabràs. Vull que tornem a ser amics, si no ara, d'aquí un temps quan tu et veges preparat.

No sé quan em vaig enamorar de tu, igual que tampoc sé com. M'estic embolicant tant! És molt estrany el que vaig sentir per tu i el que encara sento ara. A vegades ni m'entenc. Potser el problema és que soc addicta a la intensitat emocional, i per això el meu subconscient em feia estimar-te. Però el que sí estic segura és què el que vaig sentir per tu va ser real, és real. Però em va agafar per sorpresa, no sé si ho entendràs, però és el que sento.

Espero que em perdonis. No he pogut oblidar-te del tot.

PD: El millor de dir-te adeu és que mai, a tu especialment, et diré realment adeu. El meu amor no acabarà, i sé que el teu tampoc.

De: Mar Capmany

Assumpte: canvis

Data: 8 de setembre de 2018 23:55

Per a: Rosa Pla

Estimada Rosa,

No soc la mateixa persona que l'any passat. Ho noto, ho sé. Aquests últims mesos de la meua vida han sigut com una muntanya russa. M'han passat tantes coses! Vaig escapar-me de l'institut, em vaig enamorar... una sèrie de fets (la major part dels quals molt penosos) que m'han fet créixer, evolucionar i conèixer-me a mi mateixa. No em penedeixo de res, si vols que et digue la veritat.

Ho he passat malament, sí. No estava contenta en una part de la meua vida, quan vaig marxar de l'institut. Entre altres coses: els entrenaments, batxillerat, els amics, la família... però això m'ha fet veure que la vida té una sèrie de dificultats que hem de resoldre.

No soc ni mai tornaré a ser la nena que va començar a escriure a un diari totes les tonteries que li passaven, com tampoc tornaré a ser l'adolescent rebel que s'escapava de l'institut i marxava a una altra ciutat, i bevia i sortia de festa amb gent més gran. Tampoc tornaré a ser una enamoradissa però sempre romandrà al meu ser una petita part d'elles: la innocència, la rebel·lia i l'amor.

Però totes aquestes coses que m'han ocorregut són les que ara em fan ser la persona que soc avui. Aquest canvi que ha patit la meua persona és meravellós

perquè significa que avanço, que les experiències de la vida que m'han fet tocar fons m'han fet canviar.

Per acabar, m'agradaria dir-te que el més valuós que tenim els humans és el temps. Nosaltres decidim en qui el volem gastar i com. A vegades, em recordo a mi mateixa que el temps vola i no torna. Per això, he comprès que aquesta vida és l'única oportunitat que tinc de ser jo mateixa i el que no es valora quan toca, després es plora. Dedicaré el meu temps a ser feliç.

Fi.

6. Conclusions

Recordo que quan vaig començar aquest treball, mai vaig pensar que pogués ser capaç d'escriure un llibre i això ha estat el meu repte. Ara que ja he acabat el treball, i fixo la vista enrere, miro de fer un balanç del que he fet per realitzar el que en principi era "escriure un llibre" i miro de recordar per tot el que he passat fins acabar-lo.

En primer lloc, jo pensava que tan bon punt comencés a moure'm per buscar informació, en trobaria moltíssima, i no va ser així: la informació que he anat trobant per a la part teòrica del meu treball ha sigut poca o difícil de processar i sintetitzar-la. Tot i això, vaig estar molts dies llegint informació diversa que m'apropava al tema i m'ajudava a agafar consciència general dels temes.

El que intento explicar és que el treball i el tema en qüestió, m'han agradat: he aconseguit els meus objectius. He millorat la meua expressió escrita, la meua comprensió lectora i he crescut amb el treball. M'he adonat que la literatura sí que és un món meravellós i infinit, com jo pensava.

M'ha agradat també fer aquest treball en el sentit que he pogut realitzar jo mateixa al complet tota la feina. M'he endinsat en el meu propi jo per a poder escriure el meu llibre particular i he estudiat un a un els diferents models dels llibres escollits, aprofundint també en els seus autors i estils narratius.

L'únic aspecte negatiu que puc exposar, és que la inspiració és una eina difícil d'aconseguir i molt important perquè quan no estava inspirada no podia escriure. En canvi, quan la inspiració, m'agafava davant del portàtil, podia escriure fàcilment i molt.

I per últim, la meua hipòtesi inicial: "Jo, estudiant de primer de Batxillerat no puc ser capaç d'escriure un llibre amb 17 anys", s'ha desmuntat. Crec que potser sí que podria escriure un llibre sempre i quan m'acompanyés la inspiració, ja que tinc molta imaginació i un xic de creativitat. Amb tot això, m'agradaria dir que aquest treball ha estat un gran repte, una experiència molt positiva i diferent i, sense adonar-me'n he crescut amb la meua *Bildungsroman*.

7 Bibliografia i webgrafia

7.1 Llibres.

ECO UMBERTO. *El nombre de la rosa*. Traducción de Ricardo Pochtar. Círculo de Lectores, Barcelona, 1995.

FRANK ANNE. *Diari*. Traducció de Esther Roig. Debolsillo. Quarta edició, Barcelona, 2011.

GOETHE J.W. *Les desventures del jove Werther*. Traducció de Joan Alavedra. Edicions 62, Primera edició, Barcelona, 1999.

SALINGER J.D. *El vigillant en el camp de sègol*. Traducció de Ernest Riera i Josep M. Fonalleras. Editorial Empúries, desena edició, Barcelona, 2001.

TOLKIEN J.J.R. *El señor de los anillos*. Traducción de Lluís Domènech y Matilde Horne. Círculo de lectores, Barcelona, 1977.

7.2 Internet.

Bildungsroman - Viquipèdia, l'enciclopèdia lliure
<https://ca.wikipedia.org/wiki/Bildungsroman>

Bildungsroman, La Novela de Formación
<https://es.scribd.com/document/377462239/Bildungsroman-La-Novela-deFormacion>

Novela de aprendizaje - Wikipedia, la enciclopedia libre
https://es.wikipedia.org/wiki/Novela_de_aprendizaje

MANUEL LÓPEZ GALLEGU. Bildungsroman, Historias para crecer
http://dehesa.unex.es/bitstream/handle/10662/4521/19888430_18_62.pdf?sequence=1&isAllowed=y

Literatura en alemán - Wikipedia, la enciclopedia libre
[https://es.wikipedia.org/wiki/Literatura_en_alem%C3%A1n#Sturm_und_Drang_\(ha_cia_1767-1785\)](https://es.wikipedia.org/wiki/Literatura_en_alem%C3%A1n#Sturm_und_Drang_(ha_cia_1767-1785))

Novel·la picaresca - Viquipèdia, l'enciclopèdia lliure
https://ca.wikipedia.org/wiki/Novel%C2%B7la_picaresca

El lazarillo de Tormes - Viquipèdia, l'enciclopèdia lliure
https://ca.wikipedia.org/wiki/Lazarillo_de_Tormes

4LA NOVELA .pdf

http://www.jbposgrado.org/material_seminarios/Bajtin/4LA%20NOVELA%20.pdf

Dialnet-BildungsromanHistoriasParaCrecer-4659311.pdf

<https://dialnet.unirioja.es/descarga/articulo/4659311.pdf>

Los años de aprendizaje de Wilhelm Meister - Wikipedia, la enciclopedia libre

https://es.wikipedia.org/wiki/Los_a%C3%B1os_de_aprendizaje_de_Wilhelm_Meister#cite_note-1

Los años de aprendizaje de Wilhelm Meister | Johann Wolfgang von Goethe | Letras Universales | Ediciones Cátedra

https://www.catedra.com/libro.php?codigo_comercial=120313

Thomas Carlyle - Viquipèdia, l'enciclopèdia lliure
https://ca.wikipedia.org/wiki/Thomas_Carlyle

Karl Philipp Moritz | enciclopèdia.cat

<https://www.enciclopedia.cat/EC-GEC-0044455.xml>

ANTON REISER - MORITZ KARL PHILIPP - Sinopsis del libro, reseñas, críticas, opiniones – Quelibroleo

<http://quelibroleo.com/anton-reiser>

Editorial Pre-Textos: Anton Reiser

https://www.pre-textos.com/escaparate/product_info.php?products_id=300

Hernández, Isabel (2017). «Don Quijote y la novela de formación alemana», Anales Cervantinos. 49, pp.295-323, doi:

<http://dx.doi.org/10.3989/anacervantinos.2017.012>.

La textura picaresca y meta-picaresca en Moll Flanders de Daniel Defoe

https://scielo.conicyt.cl/scielo.php?script=sci_arttext&pid=S0718-09342003005400004

Novela de formación <https://es.scribd.com/document/377462239/Bildungsroman-La-Novela->

[deFormacionhttps://es.scribd.com/document/377462239/Bildungsroman-La-Novelade-Formacion](https://es.scribd.com/document/377462239/Bildungsroman-La-Novelade-Formacion) Jean-Jacques Rosseau
https://ca.wikipedia.org/wiki/Jean-Jacques_Rousseau

La mujer en el siglo XVIII

<http://www.ugr.es/~inveliteraria/PDF/MUJER%20COMO%20CIUDADANA%20EN%20EL%20SIGLO%20XVIII.%20LA%20EDUCACION%20Y%20LO%20PRIVADO.pdf>

Moll Flanders

<https://es.slideshare.net/literaturauniversalcarpediem/moll-flanders-41244706>

La sombra del viento

https://es.wikipedia.org/wiki/La_sombra_del_viento

Tipos de narradores | Definición y ejemplos

<http://comoescibirbien.com/tipos-de-narradores/>

Salinger

<http://www.elcorreo.com/culturas/libros/salinger-guardian-secreto20180306002924-ntrc.html>

Estilo del autor

<http://blaschillerato.blogspot.com.es/2012/05/salinger-el-estilo-del-autor.html>

Vida i obra J.D.Salinger

https://www.clarin.com/literatura/vida_y_obra-_j-d-_salinger_0_rkIzFIVswQg.html

Salinger, una vida oculta

http://protestantedigital.com/blogs/445/JD_Salinger_Una_vida_oculta

Jerome David Salinger

https://ca.wikipedia.org/wiki/Jerome_David_Salinger

La novela epistolar | Cierzo

<https://cierzo.blogia.com/2004/021501-la-novela-epistolar.php>

La novel·la epistolar

<https://es.slideshare.net/enespiral/la-novela-epistolar>

<http://mundorelatos.com.ve/que-sabes-del-genero-narrativo-epistolar/>

https://ca.wikipedia.org/wiki/Novel%C2%B7la_epistolar

<http://viajarleyendo451.blogspot.com/2013/07/las-ventajas-de-ser-epistolar.html>

<https://dadun.unav.edu/bitstream/10171/5366/1/Spang%2C%20Kurt.pdf>

<http://eca-lenguajeycomunicacion.blogspot.com/2012/05/novela-epistolar.html>

Goethe

<http://personajeshistoricos.com/c-polimatas/johann-wolfgang-von-goethe/>

Johann Wolfgang Goethe - Su vida y su obra

<http://www.liceodigital.com/literatura/goethe.htm>

WERTHER. Lectura y trabajos

<http://literaturauniversalvdp.blogspot.com/p/trabajos-de-lectura-sobre-werther.html>

Razón y libertad individual: el siglo de las luces y el Romanticismo. Estudio de "Werther" de Goethe.

http://www.cienciasfera.com/materiales/literaturauniversal/tema12/32_estilo.html

7.3 Fotografies

Fotografia d'Anne Frank

https://www.google.com/search?q=anna+frank&client=firefox-bab&source=lnms&tbn=isch&sa=X&ved=0ahUKEwif7aeq1urdAhUL0xoKHXvmCqMQ_AUIDigB&biw=1366&bih=595#imgrc=sCvTds9ojRYqIM:

Fotografia diari d'Anna Frank

https://www.google.com/search?client=firefox-b-ab&biw=1366&bih=595&tbn=isch&sa=1&ei=9uu0W8GQOYewa_uaq5AJ&q=anna+frank+diary&oq=anna+frank+diary&gs_l=img.3..0i30k1.380291.385938.0.386403.6.6.0.0.0.177.992.0j6.6.0....0...1c..64.img..0.6.988...0j0i10i30k1j0i8i30k1j0i8i10i30k1.0.h11TAGKbVLQ#imgrc=drI0JXtpmWmhIM:

Fotografia de J.D. Salinger

https://www.google.com/search?q=salinger&client=firefox-bab&source=lnms&tbn=isch&sa=X&ved=0ahUKEwi9I5e23erdAhWjx4UKHYnABRc_Q_AUIDigB&biw=1366&bih=595#imgrc=2TU1wd5dfppNMM:

Retrat de Goethe

https://www.google.com/search?q=goethe&client=firefox-bab&source=lnms&tbn=isch&sa=X&ved=0ahUKEwiU2eewse3dAhULzYUKHdQwA_ZkQ_AUIDigB&biw=1366&bih=632#imgrc=2i15vRCVTuz86M:

Dibuix del jove Werther

https://www.google.com/search?client=firefox-b-ab&biw=1366&bih=632&tbm=isch&sa=1&ei=oFm2W8XiH4WnsAHX6KXQCA&q=les+desventures+del+jove+werther&og=les+desventures&gs_l=img.1.0.0i24k1.10435.13105.0.14298.15.9.0.6.6.0.198.864.0j5.5.0...0...1c.1.64.img..4.11.897...0j35i39k1j0i67k1.0.dj97GuRzknw#imgrc=PhAYSHI0I-N2jM:

El suïcidi de Werther

https://www.google.com/search?q=werther+goethe&client=firefox-bab&source=lnms&tbm=isch&sa=X&ved=0ahUKEwjVnrOyw4beAhUpyoUKHR35Ac oQ_AUIDigB&biw=1366&bih=632#imgrc=bTT2_x5vdFzw-M: